STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 1, Numărul 1, 1995

În acest număr:

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 1, No. 1, 1995

DEMOCRAŢIA DE TIP OCCIDENTAL

We have met the enemy - and they is us!
(Am întâlnit duşmanul - şi ei eram noi!)

Cu zece ani în urmă, înainte de "glasnost" şi de "perestroica" şi de reunificarea Germaniei, într'una din rarele sale apariţii publice, Alexandr Soljeniţân a fost întrebat cum vede el soluţia dezastrului sovietic. Răspunsul lui a fost: "E necesară regenerarea poporului din Uniunea Sovietică." Nici n'a pomenit "democraţia de tip occidental" - pe care o trăia şi-o cunoştea bine. Ne-am mirat atunci şi nu l-am înţeles. Dar astăzi ştim că salvarea României vine prin regenerarea şi asanarea morală, intelectuală, juridică şi economică, pornind de la individ şi terminând cu structura cea mai largă a statului, şi nu din imitarea formelor externe de guvernământ din ţările vestice cu toată corupţia lor. Iată câteva aspecte ale "democraţiei de tip occidental" din Statele Unite.

Sub pretext că "luptă împotriva traficului cu stupefiante", agenţiile guvernului federal confiscă averea mobilă şi imobilă a cetăţenilor nevinovaţi care **nici măcar nu sunt acuzaţi de nimica şi nu sunt nici măcar arestaţi ori aduşi în faţa justiţiei.** Un simplu denunţ al oricui, indiferent cât de mincinos, este suficient. In realitate, agenţii federali îşi pun ochii pe câte-o proprietate şi apoi pretind că au primit un denunţ împotriva proprietarului - sau solicită un denunţ. In fiecare an, sunt în medie 52.000 de victime ale acestor procedee. Pare de necrezut? Să vedem:

Paul şi Rosie Berger din Sand Springs, Montana, în vârstă de 84 şi 91 de ani respectiv, s'au trezit la 6 şi jumătate în dimineaţa zilei de Miercuri, 25 Martie 1993 cu o bandă

de 20 de agenţi federali care i-au terorizat şi brutalizat timp de 6 ore în aşa chip încât după aceea au trebuit să fie duşi la spital. Timp de 6 ore nu li s'a permis să vorbească cu nimeni, şi nimănui nu i s'a permis să se ocupe de ei. Agenţii federali au confiscat de la soţii Berger două camionete şi utilaj agricol (Don McAlvany, *The Waco Massacre: A Case Study on the Emerging American Police State*, Iulie 1993, *apud Catholic Family News*, "The Nazi-communist takeover is under way in America", Octombrie 1994, pp. 12-18, 23).

Rusty Hardenburg din Ohio s'a trezit cu peste 12 agenţi FBI înarmaţi care i-au confiscat cele peste 100 de computere de care avea nevoie în munca pe care o depunea la serviciile Rusty-n-Eddie Bulletin Board. Rusty Hardenburg n'a fost nici măcar acuzat de absolut nimic; nimeni altcineva n'a fost nici acuzat nici arestat; dar agenţii federali au luat prada şi-au rămas cu ea (*ibidem*).

In 1989 farmacia lui Robert Harwood din California i-a fost luată sub pretext că ar fi putut distribui valium fără reţetă. N'a avut loc nici un proces; nu s'a dovedit niciodată nimic împotriva lui Robert Harwood; dar guvernul i-a confiscat atât clădirea cât şi marfa din farmacie. Atât Robert Harwood cât şi soţia lui au murit din cauza persecuţiilor pe care le-au suferit din partea guvernului (*ibidem*).

Don Carlson din San Diego, California s'a trezit într'o dimineaţă în 1992 din cauza că cineva îi dărâma uşa de la intrare. Crezând că sunt bandiţi care caută să-l jefuiască (şi nu era departe de adevăr), Carlson şi-a luat pistolul şi-a tras un foc înspre invadatori. Aceştia erau agenţi FBI şi-au răspuns cu o grenadă care l-a rănit pe Carlson în aşa fel încât şi-a pierdut pentru totdeauna uzul braţului şi piciorului drept. Agenţii federali nu aveau nici un fel de dovadă ori plângere împotriva lui Carlson şi nici nu exista nici un fel de bănuială împotriva lui (emisiunea televizată *60 Minutes*, CBS, 22 August 1992).

Soţii Hasselman din nordul Californiei îşi luau dejunul într'o dimineaţă când în casa lor a dat buzna o bandă înarmată; crezând că sunt bandiţi neoficiali, doamna Hasselman a încercat să telefoneze pliţiei - dar atât ea cât şi soţul ei au fost trântiţi la pământ şi imobilizaţi acolo o oră şi jumătate (*Catholic Family News, loc. cit.*).

Intr'o seară frigurosă de Martie din 1993, Janice Hart, cosmeticiană din Portland, Oregon, întorcându-se de la prăvălie unde fusese să cumpere alimente însoţită de cei doi copii ai ei de 12 şi 4 ani şi un copil de 9 ani al unei vecine, şi-a găsit casa spartă şi răvăşită de o bandă înarmată care s'au dovedit ulterior a fi agenţi federali ai biroului Alcoolului, Tutunului şi Armelor de Foc (BATF). Dându-se jos din maşină, Janice Hart a fost trasă în casă de unul dintre ei care i-a spus: "Inchisoarea te paşte." Copiii au fost brutalizaţi; maşina a fost percheziţionată; iar în casă, Janice Hart privea cu uimire cum agenţii BATF îi golesc dulapurile şi sertarele, trântind farfuriile şi paharele de podea şi smulgând hainele de pe umeraşe. Ea a spus: "Mă numesc Janice Hart. Astea sunt lucrurile mele," la care agenţii au răspuns: "Ai s'ajungi la'nchisoare, Janice." Apoi opt agenţi au dus-o în pivniţă unde au interogat-o timp de peste o oră, fără să-i permită să intre în legătură cu nimeni. In cele din urmă au dus-o la poliţie şi i-au deschis un dosar, luându-i amprentele digitale; după care, privind amprentele, o femeie de la poliţie a spus: "Nu e asta persoana", şi'ntorcându-se spre Janice Hart i-a spus: "Poţi pleca acasă" (*The Oregonian* din 7 Martie 1993, *apud Catholic Family News, loc. cit.*).

Willie Jones, comerciant din Texas, era în drum spre Houston unde intenţiona să cumpere puieţi pentru comerţul lui agricol, pe care intenţiona să-i plătească cu bani peşin. Agenţii federali însă i-au confiscat suma de $9.000, fără să-l acuze de nimica şi fără să existe nici un cap de acuzare şi nici o bănuială împotriva lui. Intrebaţi de reporterul programului *60 Minutes* pe ce s'a bazat confiscarea banilor, agenţii federali au răspuns că *drepturile cetăţeneşti garantate de constituţie nu se aplică în cazuri civile, numai în cazuri penale; cu alte cuvinte, criminalul acuzat de o crimă are drepturi cetăţeneşti, dar cetăţeanul nevinovat care nu este acuzat de nimic NU ARE DREPTURI CETĂŢENESTI.*

Dreptul comun al coloniilor care s'au constituit în Statele Unite ale Americii arată că "libertăţile ... constau în principal din folosirea liberă a securităţii personale, a libertăţii personale, şi a proprietăţii personale." Treptat au fost însă înfiinţate agenţii federale ca BATF (Bureau of Alcohol,Tobacco, and Firearms), FBI (Federal Bureau of Investigation), IRS (Internal Revenue Service), şi DEA (Drug Enforcement Administration) care constituie o aparatură de oprimare tiranică ce se consideră deasupra legii. O ilustrare a acţiunilor acestor agenţii este masacrul de la Waco, Texas.

La 28 Februarie 1993, agenţii BATF, pretextând că există bănuiala că unii copii ar fi prost trataţi în complexul de locuinţe din Waco, au început un asediu de 51 de zile, pe durata căruia au torturat cei 86 de oameni, între care 24 de copii, privându-i de electricitate, tăindu-le aprovizionarea şi contactul cu exteriorul, privându-i de somn şi odihnă prin lumină orbitoare proiectată toată noaptea şi zgomote asurzitoare continui de animale în agonie şi de monodii tibetane,

punctate cu cântece în care refrenul era "ai să fii ars", ca în cele din urmă să-i împuşte din helicoptere, să-i gazeze, să-i strivească cu tancurile şi să le dea foc. Cercetările anterioare dovediseră că nici un copil nu fusese niciodată maltratat acolo. Victimele erau membrii unui grup numit Branch Davidians care studiau Biblia sub îndrumarea lui David Koresh, şi-şi câştigau existenţa muncind în diferite profesiuni în localităţile din apropiere. Toate pretextele sub care au fost torturate şi ucise aceste victime ale guvernului federal (maltratarea copiilor, depozit de arme ilegale) s'au dovedit mincinoase, după cum tot o minciună este faptul că cei peste 100 de agenţi înarmaţi cu tancuri, cu helicoptere, cu aruncătoare de flăcări, au fost nevoiţi să înceapă asediul pentru că nu li s'a permis să pătrundă în clădire. Atacul fusese plănuit de mult în aşa fel încât să extermine toate victimele, şi pentru antrenarea ucigaşilor cu aproape un an înainte se construise în Arkansas o clădire identică cu cea ocupată de victimele guvernului. Agenţii federali şi-au început operaţia nu somând sau cerând să fie lăsaţi să intre, ci împuşcând civilii neînarmaţi care lucrau în curte, împuşcând câinii, şi împuşcând prin plafon din helicopter o tânără mamă care şedea pe pat alăptându-şi copilul. La 19 Aprilie, aceşti agenţi atât de îngrijoraţi de "maltratarea copiilor" au pompat timp de 6 ore gazul CS (malonitril o-clorobenziliden) în încăperile în care se refugiaseră mamele cu copiii, un gaz pe care Statele Unite s'au angajat la convenţia de la Paris împotriva armamentului chimic să nu-l folosească nici măcar împotriva trupelor inamice în război, un gaz care imobilizează înainte de a ucide făcând imposibilă fuga victimelor, un gaz extrem de inflamabil. Agenţii federali şi-au arătat clar intenţia de a ucide, nu de a evacua, pe toţi acei copii de maltratarea cărora erau aşa de îngrijoraţi; căci au telefonat tuturor spitalelor din jur şi până şi spitalelor din Dallas, avertizându-le că vor avea un număr mare de pacienţi cu arsuri - dar **n'au chemat pompierii decât la o jumătate de oră după ce-au dat foc victimelor de la Waco**, aşteptând ca focul să ucidă toţi supravieţuitorii şi să şteargă orice urmă; apoi au dărâmat clădirile cu tancurile peste victimele gazate şi arse, astfel încât eventualii supravieţuitori să moară striviţi şi să fie imposibil de reconstituit cursul evenimentelor. Cadavrul lui David Koresh a fost găsit cu un glonte în mijlocul frunţii, alături de cadavrul lui Steve Schneider care avea un glonte în ceafă; amândoi au fost declaraţi "sinucişi" (McAlvany, *apud Catholic Family News*).

BATF a executat mii de raiduri similare în Statele Unite, practicând "democraţia de tip occidental." Numai în 1993, scrie McAlvany,

"BATF a invadat 2000 de case şi prăvălii ucigând multe victime nevinovate şi confiscând bunuri în valoare de zeci de milioane." Subcomitetul Senatului pentru Justiţie a raportat că "75% din acţiunile BATF-ului au fost îndreptate împotriva unor cetăţeni nevinovaţi fără intenţii sau cunoştinţe de vreo fărădelege, care-au căzut în capcane pregătite de BATF." Intr'o astfel de capcană a căzut familia Weaver din Idaho.

Randall (Randy) Weaver trăia cu soţia, trei copiii şi un câine în casa lui de la Ruby Ridge din Idaho, unde, sub pretext că ar fi vândut o puşcă unui agent federal secret căreia îi scurtase ţeava cu un centimetru (ulterior s'a dovedit că Randall Weaver vânduse o puşcă normală şi legală, dar agenţii federali au scurtat ţeava puştii) a fost înconjurat de o bandă de agenţi federali şi jandarmi locali care veniseră să ucidă, nu să aresteze. Au început prin a împuşca câinele care-i mirosise cum se furişaseră ascunşi prin tufişuri; apoi l-au împuşcat în spate pe Sammy Weaver, copil de 14 ani, asasinându-l; prietenul familiei, Kevin Harris, a ripostat în legitimă apărare şi în acest schimb de focuri a fost ucis marşalul William F. Degan. Cu toate eforturile de muşamalizare ale guvernului, s'a aflat ulterior că William Degan **a fost împuşcat din spate**, nu din faţă, deci nu de către victimele asediului. Lon Horiuchi şi Richard Rogers, doi agenţi FBI, au fost trimişi de urgenţă la Ruby Ridge cu o armată de 50 de oameni, şi cu ordin să tragă în orice formă omenească fără să aştepte vreun semn de ostilitate (în mod legal agenţii guvernului n'au voie să tragă decât în legitimă apărare). Inarmat cu aceste dispoziţii, agentul federal Lon Horiuchi a împuşcat-o în gât pe Vicky Weaver, care-şi ţinea sugarul la sân, în uşa casei ei, zdrobindu-i capul. Acelaşi Horiuchi a apărut ulterior printre ucigaşii federali de la Waco, Texas (Raportul confidenţial al Departamentului Justiţiei, citat în *The Balance*, Decembrie 1994, p. 4). Intenţia trupelor de asalt a fost să ucidă toate victimele şi să le dea foc, ca la Waco, şi doar prezenţa de spirit a unui reporter care le-a dat de ştire că filmează totul i-a oprit (McAlvany, *apud Catholic Family News*). Sub pretext că fusese ucis William F. Degan, supravieţuitorii au fost închişi şi acuzaţi de "complot de a asasina funcţionarii guvernului." Randall Weaver a ajuns în închisoare şi fiicele lui pe drumuri. Deşi a fost găsit nevinovat de către juriu, Randall Weaver, cu soţia moartă, fiul ucis, viaţa zdrobită, a fost condamnat de judecător la plata unei amenzi mari pe care nu avea de unde s'o plătească.

S'ar părea că metoda favorită a agenţilor federali de tratare cu publicului este asasinarea şi arderea. Tot asasinat şi ars a fost Gordon

Kahl, după ce o trupă de agenţi însoţiţi de jandarmi locali i-au aţinut drumul în stil banditesc când se întorcea cu soţia, fiul, şi prieteni din Medina. Jandarmii au deschis focul asupra lor fără să-i someze, fără să se identifice, şi fără nici măcar să invoce vreun pretext oarecare. Bănuind un atac banditesc din partea autorităţilor, fiul lui Gordon Kahl, Yorie, care-şi adora tatăl, insistase să-şi schimbe hainele; îmbrăcat cu jacheta şi pălăria tatălui său, Yorie Kahl a fost împuşcat în stil de execuţie, şi-a scăpat cu viaţă ca prin minune - ca să fie arestat, fără să fi făcut absolut nimic, şi să fie şi astăzi în închisoare, după 11 ani. Nu e singurul deţinut politic care geme în închisorile americane pentrucă a iubit dreptatea şi adevărul. Gordon Kahl a fost asasinat în 1983 de către agenţi federali în Arkansas şi casa în care se găsea cadavrul lui a fost arsă (*ibidem*).

De ce comit agenţii federali aceste fapte? McAlvany scrie: "1. Ca să facă bani. Ca piraţii din Marea Caraibilor, cei care 'fac ordine' îşi împart prada între ei şi cu agenţiile lor (locale, de stat şi federale) după raid. 2. Ca să-i distrugă pe cei care nu le sunt simpatici, cei care rezistă acţiunilor lor de forţare şi de reglementare, şi care protestează prea tare la metodele folosite împotriva lor. 3. Ca să-şi facă reclamă, şi 4. Ca să sperie oamenii şi să-i facă să se supună guvernului în toate ca să nu păţească la fel" (*Catholic Family News*, pp. 12-13). Victimele torturate şi ucise cu atâta cruzime la Waco, Texas erau un grup care trăia pe proprietatea proprie şi muncea independent în diferite profesiuni. Erau un grup de oameni religioşi care credeau în dreptul garantat de constituţie de a purta armă. Randall Weaver şi familia lui trăiau independent în casa lor şi credeau în dreptul lor garantat de constituţie de a purta armă. Gordon Kahl, erou militar, era un om foarte respectat şi mult admirat de toţi cei care-l cunoşteau, cărora le explica constituţia şi felul în care este încălcată. Nu aceştia sunt cetăţenii ideali ai Noii Ordini Mondiale - ci hoardele de vite care intră cuminţi în ţarcuri unde aşteaptă ca guvernul să le dea de mâncare, să le dea de lucru, să le dea îngrijire medicală, şi să-i ducă la abator când crede de cuviinţă. E uşor de văzut de ce sunt executaţi, eliminaţi şi lichidaţi oamenii capabili, demni şi liberi din Statele Unite; exact aşa au procedat autorităţile sovietice când au "eliberat" ţările satelite şi-au instaurat "democraţia de tip socialist". Dar de ce ţin agenţii BATF să dea foc victimelor? De ce neapărat acest ritual al focului? Am văzut în reportajele filmate agenţii BATF cum stăteau în jurul clădirii în care ardeau cei 86 de femei, bărbaţi şi copii nevinovaţi din Waco făcând gesturi ciudate de parcă se închinau - dar nu

ştim cui şi în ce ritual.

Tot timpul cât a durat tortura şi asediul victimelor de la Waco, Texas, publicul a fost inundat de o propagandă intensivă prin mass-media şi prin toate canalele guvernamentale, impunându-se lozinca: "erau nişte fanatici religioşi care aveau arme şi-şi merită soarta." Dar nu toate creierele din America au putut fi spălate astfel. Unii sunt nedumeriţi şi se întreabă cât de bine sunt feriţi de maltratare copiii când sunt ucişi prin foc, prin gazare, şi striviţi sub tancuri. Au început să se ridice voci ale unora care se întreabă de ce trebuie lichidaţi cu atâta cruzime oameni muncitori şi cinstiţi care au boala să citească Biblia. Drept răspuns la această nedumerire, guvernul i-a pedepsit pe cei doi agenţi federali, Charles A. Sarabyn şi Phillip J. Chojnacki, care conduseseră masacrul de la Waco, mutându-i la Washington. Dar cei doi agenţi au refuzat să-şi ia postul în primire la Washington (unde salariile lor erau mai mici), şi-au rămas astfel fără serviciu - dar nu pentru multă vreme; ambii au făcut întâmpinare şi-au cerut să fie reinstituiţi în posturi cu plata retroactivă. Sarabyn îl acuză pe alt agent, James Cavanaugh, pentru că i-ar fi ascuns unele informaţii care i-ar fi permis să evite dezastrul de la Waco. E greu de aflat adevărul la BATF. Această agenţie a avut în 1993 un buget de $359 milioane, dintre care $280 de milioane erau alocate "menţinerii ordinii". BATF a confiscat în acel an 15.011 puşti, la preţ de $18.553 de puşcă; majoritatea au fost confiscate pe nedrept, căci erau arme legale deţinute în mod legal. Sute de cetăţeni nevinovaţi au devenit victimele BATF-ului; sute de oameni vin acasă de la lucru şi-şi găsesc locuinţa distrusă. Dar înfine un agent BATF a ucis şi un om care nu e complect nevinovat: un agent BATF din Sacramento a tras un glonte în cap unui alt agent BATF. La Chicago, întreg biroul BATF este sub investigaţii pentru luare de mită, pentru delapidare, şi pentru că confiscă arme de la cetăţeni nevinovaţi pe care le vând apoi pe sub mână bandelor de criminali; şase agenţi din Chicago au fost găsiţi pasibili de pedeapsă şi-au fost pedepsiţi - cu transferul (*The Balance*, Decembrie 1994, p. 6).

Din paginile astea, agenţii federali apar în majoritatea lor ca nişte ticăloşi lipsiţi de orice scrupule. Astfel de oameni sunt promovaţi în guvernul "democraţiei de tip occidental"; de astfel de oameni are nevoie Noua Ordine Mondială pentru intimidarea maselor. Acum 20 de ani, în Statele Unite te bucurai când vedeai un poliţist, ştiind că vei fi apărat dacă eşti nevinovat. Astăzi, poliţiştii se comportă ca şi bandiţii. Capii poliţiei din Washington, D.C. şi din New York au declarat că mare parte din corupţia care domneşte în

rândurile poliţiei provine din faptul că au fost recrutaţi criminali cu antecedente penale printre poliţişti (*The CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 5).

*

La 7 Octombrie 1994, Congresul american a votat o lege care cere companiilor telefonice să instaleze aparatură de spionat toate convorbirile telefonice. Primii patru ani, contribuabilii vor plăti primele $500 de milioane din costul instalaţiilor, după care companiile vor trebui să acopere restul (estimat la câteva miliarde de dolari) pe care-l vor recupera desigur de la abonaţi. Congresul discută acest lucru cu Comisia Federală pentru Comunicaţii (Federal Communications Commission, FCC). Roy Neal, Preşedintele Asociaţiei Telefoanelor din Statele Unite, spune că "abonaţii telefoanelor vor plăti prin abonamentul lor, nu contribuabilii" (*Informationweek*, 24 Octombrie 1994, p. 24). Comunicaţiile radio sunt de mult interceptate şi spionate, ne asigură specialiştii, dar marelui public nu i se spune asta (*Informationweek*, 7 Noiembrie 1994, p. 8). Publicul a aflat însă despre un alt proiect al guvernului şi s'a revoltat: şi anume despre proiectul de a lua sub control total mişcarea fiecărui vehicol particular, astfel încât nu proprietarul şi şoferul maşinii să-i determine traseul ci aparatura electronică programată de organe de control guvernamental, printr'o acţiune numită "şosele inteligente" (smart highways) (*Informationweek*, 5 Decembrie 1994, p. 106). Cartea lui Charles Ostman, *Total Surveillance: Your Life on a Chip* zugrăveşte un viitor în care tehnica de identificare a DNA-ului folosită de FBI va fi îngemănată cu sistemul de asistenţă medicală naţională promovat de Bill şi Hillary Clinton (care foloseşte o cartotecă electronică), cu cartoteca de identitate a salariatului, cu numărul sub care te urmăreşte IRS (Internal Revenue Service), şi cu activitatea Organizaţiei de Spionaj Naţional (*Mondo 2000* No. 13 p. 16, *apud Informationweek*, 26 Decembrie 1994, p. 57).

Controlul perfect asupra iobagilor va fi realizat când în loc de bani se va folosi o carte de credit electronică în "societatea fără bani". Salariul muncitorului va fi intrat în computerul central, de unde muncitorul va cheltui cât vrea folosindu-se de o cartotecă electronică care validează plata pentru bunurile cumpărate prin transferul electronic al preţului cumpărăturii din contul lui în contul vânzătorului. Un consorţiu bancar numit Mondex va inaugura aceste cartoteci, a căror folosire e deocamdată benevolă. "Ne va părea bine când nu vom mai fi obligaţi să căutăm mărunţiş potrivit", scrie un propagandist (*Informationweek*, 17 Octombrie 1994, p. 10), dar nu mai

scrie ce se întâmplă dacă contul tău este radiat din computerul central - din greşală, prin reaua funcţionare a aparaturii, din răutate, sau ca pedeapsă pentru păreri politice incorecte. In mod ironic, la câteva pagini distanţă găsim un caz în care un escroc a furat 60.000 de numere de astfel de conturi electronice de la compania telefonică MCI şi le-a vândut unora care le-au folosit în mod fraudulos, provocând pagube de $50 milioane (*ibidem*, p. 22).

Trei proprietari de casă din Berkeley, California, Alexandra White, Joseph Deringer, şi Richard Graham, au protestat când agenţia guvernamentală HUD (Housing and Urban Development) a plasat un local pentru vagabonzi alcoolici (homeless alcoholics) în vecinătatea caselor lor. Inafară de pericolul pe care-l constituie vagabonzii alcoolici care atacă, fură şi ucid, chiar dacă scapă de aceste atacuri, localnicii sunt ruinaţi prin deprecierea proprietăţii lor a cărei valoare este infinit redusă de o astfel de vecinătate. Pentru c'au îndrăznit să protesteze, cei trei au fost ameninţaţi cu un an închisoare şi amenzi de $100.000 fiecare. Li s'a ordonat să predea HUD-ului toată corespondenţa lor, toate declaraţiile şi scrierile. Şefă peste HUD este Roberta Achtenberg (descrisă în *Introducere în politica zilelor noastre*). Cazul s'a bucurat de oarecare notorietate, motiv pentru care ziarul "conservator" *U.S.News and World Report* a scris că "HUD trebuie să intervină repede publicând limite precise care să protejeze dreptul la liberă expresie a cetăţenilor ... e una să obiectezi la vecinătatea cu negrii ... şi alta să obiectezi la aşezarea unui cămin pentru alcoolici lângă două prăvălii de băuturi alcoolice ..." Mortimer Zuckerman, redactor-şef la acea revistă, pare să apere dreptul la liberă expresie, nu-i aşa? Dar dreptul la liberă expresie a fost abolit: "Actul de închiriere dreaptă" din 1988 interzice proprietarilor să prefere să închirieze oamenilor lipsiţi de vicii, căci astfel "se discriminează împotriva celorlalţi." Oricine preferă "să nu închirieze la beţivi" sau "la cei ce abuzează de stupefiante" este dat în judecată şi condamnat în virtutea acestui act. Primii care beneficiază de acest act sunt avocaţii: o femeie din Salem, Oregon, a dat în judecată un ziar din Oregon pentrucă în Duminica Paştilor a apărut în acel ziar un anunţ "de închiriat" care se încheia cu "Sărbători Fericite!" şi ea, ca "ne-creştină", s'a simţit lezată. Cazul este sub jurisdicţia Robertei Achtenberg (bineînţeles, ca "ne-creştină", ea înţelege durerea reclamantei). A doua categorie de oameni care beneficiază de acest act sunt conţopiştii angajaţi ca să cenzureze tot ce se scrie şi se spune în Statele Unite, ca nu cumva să se strecoare vreo vorbuliţă care să "lezeze" pe cineva ca în cazul de mai

sus. Şi munca lor nu este inutilă: Tim Kearney, coordonatorul programului pentru "actul de închiriere dreaptă" din 1988 în Montgomery County, Pennsylvania, a dat directiva: "Dacă cineva n'a luat imediat telefonul în mână ca să răspundă la un anunţ 'de închiriat' pentrucă s'a simţit exclus prin vreo formulare, avem un motiv de plângere. In fiecare zi, victimele suferă dureri şi junghiuri de discriminare - care se acumulează. Asta înseamnă să lupţi pentru drepturi civile."

*

Demenţa asta "anti-discriminatorie" n'a copleşit numai creierele spălate ale americanilor. In Elveţia, la 25 Septembrie alegătorii au votat că renunţă la dreptul de liberă expresie şi preferă cenzura care să-i apere de "exprimări rasiste." Guvernul şi news-media lor le-a explicat cum, ca să fie mai bine "intraţi în Europa", trebuie să renunţe la dreptul de a se exprima liber; şi 55 % din cei care s'au prezentat la urne au votat o lege care "interzice orice expresie publică care justifică, neagă sau minimalizează acte de genocid." Astfel, e interzis în Elveţia să te îndoieşti că la Auschwitz au fost gazaţi 4 milioane de evrei, deşi atât guvernul sovietic (rus) cât şi Crucea Roşie şi istoricii israeliţi au negat şi discreditat acea cifră mincinoasă. Rosmarie Dormann, care a coordonat propaganda pentru această lege, este mâhnită pentrucă 45 % din cei care s'au prezentat la urne au votat împotriva cenzurii. Avocatul evreu Sigi Feigel din Zürich este şi el trist că "aproape jumătate din elveţieni au spus nu", în ciuda propagandei intensive. Tristeţea lor este justificată, căci doar 44% din alegători s'au prezentat la urnele de vot, şi din aceştia 55 % au votat cu ei - deci doar 24 % din elveţieni sunt "pe linie". Elveţienii din regiunile rurale s'au opus în mare măsură cenzurii; cei care-au votat pentru sunt cei de la oraşe, unde locuiesc ne-elveţienii. Sigi Feigel, figură proeminentă în Comunitatea Culturală Israeliană din Elveţia, se plânge şi că alegătorii elveţieni au votat împotriva propunerii de a trimite soldaţi elveţieni în alte ţări să "păzească pacea" sub comanda Naţiunilor Unite, şi împotriva acordării cetăţeniei copiilor imigranţilor ilegali din Africa şi Asia în Elveţia. Şi în 1992, alegătorii elveţieni au votat împotriva "comerţului liber" propus de Sigi Feigel. Dar Rosmarie şi Sigi se consolează cu victoria lor în impunerea cenzurii în Elveţia; de-acum le va fi mult mai uşor să impună celelalte măsuri (*The National Vanguard*, No. 114, Noiembrie-Decembrie 1994, pp. 9-13). In Italia, primului ministru Silvio Berlusconi i s'a cerut să-l admonesteze pe un alt ministru pentru că acesta spusese că lobby-ul evreiesc din New York a forţat căderea lirei italiene (*The CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 7). In Africa de Sud, după "victoria democraţiei," s'au descoperit un foarte mare număr de "vrăjitoare" are au fost pedepsite prin metoda "democratică" de a-i lega fedeleş şi a le pune o cameră de automobil plină cu benzină, în jurul gâtului, căreia i se dă foc, asigurându-i astfel victimei suferinţe prelungite, în timp ce "democraţii" râd şi se bucură văzând cum victima urlă când focul îi mânâncă cu încetul carnea feţei, gâtului şi umerilor. Aceasta este metoda preferată a stâlpilor "democraţiei" ca Nelson Mandela şi soţia lui, care au lăudat-o foarte mult în discursuri publice, şi este şi o metodă favorită de "restabilire a democraţiei" în Haiti. Dar unii observatori au remarcat că cei acuzaţi de vrăjitorie şi pedepsiţi prin metoda "colierului cu benzină" nu sunt doar oponenţii politici şi cei care nu le sunt simpatici lui Mandela şi Aristide, ci chiar şi oameni de care acestora nu le pasă, dar care sunt ceva mai înstăriţi decât acuzatorii lor. In fosta regiune autonomă Bowa, lângă Pietersburg în nord-estul Africii de Sud, în primele 4 luni ale anului 1994 au fost arşi de vii 73 de oameni cu metoda aceasta "democratică" a "colierelor cu benzină" (*The National Vanguard*, No. 114, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 14).

MEDICINA ŞI SOCIETATEA

Argumentul pentru eliminarea libertăţii practicii medicale şi instaurarea medicinii socialiste în Statele Unite este costul exorbitant al îngrijirii medicale, pe care oamenii săraci nu şi-l pot permite. Intr'adevăr, costul îngrijirii medicale a crescut în mod exponenţial în ultimii 20 de ani. Pe de o parte guvernul impune şi pretinde medicilor şi spitalelor o birocraţie din ce în ce mai complicată şi greoaie, care necesită angajarea unui exces de personal pentru manipularea noianului de hârtii şi formulare cerute; pe de alta, clasa parazită a avocaţilor incită pacienţii la procese de "daune cauzate prin eroare medicală" şi medicii şi spitalele plătesc avocaţi şi societăţi de asigurare care să-i apere de aceste procese ruinătoare. Apoi există, desigur, şi lăcomie umană în tagma medicală. Dar principala cauză este monopolul asupra medicinii care a înlocuit în Statele Unite practica liberă din trecut. Monopolul care înlocuieşte piaţa liberă dintotdeauna şi în orice domeniu de activitate umană a ruinat acel domeniu de activitate - indiferent dacă monopolul este al

statului, sau al unei persoane, sau al unui grup de persoane.

Azi americanii se văd ameninţati de spectrul monopolului statului în medicină. Cel care promovează cu forţă neobosită medicina socialistă (care n'a reuşit să fie legiferată în Congress în 1994, dar ameninţă la orizont) este Senatorul Jay Rockefeller (pe numele adevărat Roggenfels, pe care-l purtau bunicii lui înainte de a se fi "convertit" la creştinism); iar cei care-i spun lui Rockefeller ce să facă sunt Rothschild şi Kissinger. La o întâlnire secretă la hotelul lui Rockefeller din Jackson Hole, Wyoming, unde Rockefellerii au în stăpânire cea mai mare parte a pământului ţării, principalele societăţi de asigurare medicală (stăpânite tot de Rockefelleri încă de prin 1910) au căzut de acord să pună monopol pe medicină şi să elimine libera practică instaurând un plan naţional de îngrijire medicală care să acopere pe toţi cetăţenii Statelor Unite "astfel încât cei săraci să se bucure de aceeaşi îngrijire medicală ca şi cei bogaţi." Ştim cam cum acţionează egalitarismul ăsta medical în medicina socialistă. Cuvântul de ordine în programul de medicină socialistă al lui Clinton este **folosirea forţei împotriva populaţiei**.

Toţi cetăţenii vor fi **forţaţi** să fie membrii unei societăţi de asigurare dintre cele aprobate de guvern, plătind o cotizaţie ridicată direct din salariu; neplata acestei cotizaţii se va **pedepsi cu amenzi de trei ori mai ridicate**. Comitete Regionale ale Sănătăţii vor decide cine primeşte îngrijire medicală, când o primeşte, sub ce formă o primeşte, şi de la cine. Membrii acestor comitete birocratice vor avea astfel putere asupra vieţii şi morţii cetăţenilor. Numele acestor birocraţi este "paznicii porţilor" - titlu masonic (este uimitoare predilecţia socialiştilor internaţionalişti pentru frivolităţile oculte şi cabalistice; sau pentru ei poate nu sunt frivolităţi?) Toţi bolnavii vor fi obligaţi să se supună deciziilor acestor conţopişti; cine încearcă să obţină tratament medical fără aprobarea acestor "paznici ai porţilor" va fi pedepsit cu amenzi până la $50.000 şi **15 ani închisoare** - şi medicul care încearcă să-l ajute la fel. Medicii vor fi obligaţi să raporteze guvernului toate amănuntele despre pacienţii lor, altfel vor fi amendaţi cu $10.000. Celor nesupuşi li se va confisca averea pe baza unei simple **acuze nedovedite**, fără nici un proces legal. Toate astea sunt prevăzute în proiectul de lege pentru "îngrijirea medicală naţională."

O treime din populaţia Statelor Unite suferă de obezitate, jumătate suferă de hipotiroidism, bolile copilăriei sunt epidemice, o treime din familii au câte un membru cu probleme psihice, jumătate din cetăţenii americani vor muri cu o boală cardio-vasculară, o treime din

ei vor muri de cancer. Medicina americană este pe locul 14 în lume. Medicii americani n'au voie să izoleze şi să urmărească cazurile de SIDA, şi n'au voie să prescrie tratamente netoxice şi care să nu facă rău pacienţilor; tratamentele cu metode naturale şi neotrăvitoare nu sunt acoperite de asigurarea medicală, nu sunt plătite, şi sunt ridiculizate.

Guvernul **obligă** toţi copiii să fie vaccinaţi cu substanţe care le **deteriorează creierul, le dau infecţii, îi fac hiperactivi, dau naştere la cancer infantil şi la defecte congenitale, şi cauzează moartea unor sugari** (cf. studiul lui Scheibner din 1993). Unora dintre copii aceste vaccinuri le deteriorează psihicul **făcându-i criminali** (cf. studiul lui Coulter din 1990). Guvernul otrăveşte apa de băut din oraşe cu clor, care este cancerigen, şi cu flor, care distruge sistemul de imunitate. Dar morţile cauzate de imunizare, clorinare şi fluoridizare sunt muşamalizate de guvern şi medicilor li se interzice să le dezvăluie.

Numai 5 % din pilulele cu care sunt îndopaţi pacienţii au fost testate, şi numai 3 % din ele au efect binefăcător; dar aceste pilule sunt băgate pe gâtul pacienţilor pentrucă aduc un venit de $100 de miliarde de dolari. Intr'adevăr, profitabile sunt industria medicamentelor, industria alimentară, industria medicală ale clanului Rockefeller şi-ale stăpânilor lui (Dr. Grady A. Deal, *Clinton's National Health Care Plan is Fraudulent, Monopolistic, Socialistic and Totalitarian*, în *CDL*, Ianuarie 1995, pp. 4-5).

Dar de ce vor muri o treime din americani de cancer? De ce sunt aşa de obezi şi diabetici? După luni de investigaţii, s'a dovedit că industria cărnii de viţel foloseşte droguri cancerigene şi potenţial mortale pentru consumatorii cărnii de viţel. Să lămurim pentru cei ce nu ştiu care sunt metodele "industriei agrare" în Statele Unite.

Inainte de cel de-al doilea război mondial, fermierii mici şi mijlocii creşteau vite. Acestea trăiau la fermă pe pământ la lumina zilei într'un mod natural pentru ele. Laptele astfel obţinut era curat şi natural, carnea astfel obţinută se putea mânca fără pericol. Dar pământul era presărat de familii de fermieri muncitori şi cinstiţi, obişnuiţi să trăiască independent din munca lor. Nu de astfel de cetăţeni are nevoie guvernul internaţional; în Noua Ordine Mondială, pământul trebuie să aparţină celor 400-500 de familii de bancheri internaţionali ale "înţelepţilor", iar masele trebuie mânate să îngroaşe rândurile plebei de la oraşe, unde să li se dea "pâine şi circuri" de către stăpânii lor şi să fie total supuse acestora. Astfel, agricultura intensivă cu îngrăşăminte artificiale a produs momentan recolte

mari care au ruinat şi eliminat prin competiţie micul fermier - şi au ruinat şi solul şi apele otrăvindu-le cu DDT şi alte produse chimice. Creşterea animalelor în mod intensiv în hale de ciment, în care animalele sunt înghesuite în cutii şi ţintuite nemişcate în lanţuri de la naştere până la moarte, a eliminat micul producător de carne şi lapte, căci a inundat piaţa cu carne şi produse lactate mai ieftine. Pentru obţinerea lor, nu numai că vitele, porcii şi păsările sunt torturate cu cruzime diabolică în aceste uzine de carne şi produse lactate ("factory farms"), dar ca să le facă să câştige rapid în greutate, să le facă să reţină apa în ţesuturi şi să le împiedece de a muri înainte de tăiere de bolile şi suferinţele inerente modului acesta de viaţă, sunt împăstate cu antibiotice, hormoni de creştere artificială, şi steroizi. Apele şi solul sunt otrăvite de produsele acestor uzine de carne vie, de urina concentrată pe suprafeţe mici, de infecţiile care înfloresc în aceste condiţii de viaţă ale animalelor. Şi substanţele chimice cu care se obţine rapid cantitatea de carne vie dorită **sunt cancerigene**. In final, produsele sănătoase ale micilor fermieri au fost eliminate de pe piaţă şi consumatorii nu mai cumpără de la magazinele bine aprovizionate cu carne şi ouă decât carne şi ouă care le dau cancer şi care sunt infectate cu salmonella. Salamul cu soia, de care se plâng adepţii lozincii "noi muncim nu gândim", nu era cancerigen cum e carnea pe care o mănâncă americanul de rând. Bineînţeles, cele 400 de familii de stăpâni nu mănâncă ce mănâncă poporul.

Pentru a elimina micul producător de unt, lapte şi brânză, vacile din uzinele de produse lactate au fost transformate în maşini de lapte care produc cu 40 % mai mult lapte decât normal. Ţintuite în boxe aliniate în hale de ciment, vacile sunt hrănite cu cereale, nu pasc aşa cum ar fi natural pentru ele, şi suferă de paralizii dureroase. Jumătate din vacile de lapte din uzinele americane suferă de mastită, şi sunt tratate cu antibiotice. In ciuda acestui fapt, procentajul de puroi din laptele pe care-l beau americanii este ridicat. Vacile care trăiesc natural în grajd şi pe păşune au o viaţă productivă de 20-25 de ani; vacile din uzinele americane sunt istovite şi ucise după 4 ani. Carnea obţinută de la ele conţine 60 % din reziduurile chimice periculoase şi nepermise din carnea consumată în Statele Unite.

Deşi este dovedită nocivitatea hormonilor, antibioticelor, steroizilor, a metodelor de uzină intensivă în exploatarea animalelor pentru produse alimentare, agenţiile guvernului Statelor Unite (Food and Drug Administration şi United States Department of Agriculture) le-au aprobat, după cum au aprobat metode şi mai nemiloase de maximizare a profitului monopolurilor şi eliminare

a clasei de producători mici şi mijlocii: transferul embrionar şi ingineria genetică. Dar şi fără acestea, viaţa scurtă a animalelor "domestice" este extrem de crudă în uzinele monopolurilor agro-industriale americane. Vacile sunt dotate de la natură cu enormă afecţiune atât pentru viţeii lor cât şi pentru celelalte animale din cireadă şi pentru stăpânii şi paznicii lor. Viţeii noi-născuţi sunt imediat luaţi de la mamă, şi în afară de cele câteva viţeluşe păstrate pentru uzina de lapte, restul sunt trimişi imediat sau la abator sau la fabricile de carne de vită, unde îşi petrec scurta lor viaţă într'o tortură continuă. Călătoria la abator este un chin pentru aceste biete animale, căci fabricanţii de carne sunt interesaţi de maximizarea profitului, nu de evitarea rănilor şi suferinţelor animalelor, pe care le maltratează, electrocutează, bat şi torturează pentru a le face să se grăbească. Au fost văzuţi lucrători lovind cu bestialitate animale care-şi rupseseră picioarele şi agonizau, ca să le facă să se ridice pe picioarele rupte. Viţeii duşi la uzinele de carne de viţel sunt ţintuiţi în cutii atît de înguste încât nu se pot nici întoarce, sunt hrăniţi doar cu hrană lichidă care să-i facă anemici şi să le albească carnea, şi cu antibiotice care să mascheze degradarea sănătăţii lor (Melanie Adcock, şi Mark Finelli, *The Dairy Cow: America's 'Foster mother'*, în *HSUS News*, iarna 1995, pp. 20-24). Departamentul Agriculturii Statelor Unite a emis un regulament pentru creşterea vitelor destinate consumului care pare scris de cei mai cruzi, inumani şi diabolici proponenţi ai uzinelor de carne vie. Din comitetul care-a redactat regulamentul au făcut parte persoane ca Jack Albright, de la Universitatea Purdue, care-a afirmat că "nicăieri nu scrie că un viţel are dreptul să se mişte în decursul vieţii sale" (*The Humane Farming Association*, Vol. XII, No. 4, p. 9).

Printre substanţele chimice dovedite cancerigene cu care producătorii de carne de viţel otrăvesc consumatorii este clenbuterolul, care sporeşte creşterea zilnică în greutate a viţeilor cu 30 % şi dă cărnii de viţel culoarea palidă preferată de consumatori. Deşi este interzis în Europa, clenbuterolul a fost folosit de fabricanţii de carne de acolo, cauzând peste 1.000 de cazuri dovedite de îmbolnăvire gravă care au necesitat spitalizare de urgenţă. Ultimul caz este al celor 140 de persoane care s'au otrăvit cu carne de viţel în 1994 în Spania. In Statele Unite s'a dovedit că cel puţin cinci persoane au murit din cauză că au mâncat această carne de viţel. Una dintre principalele uzine de carne de viţel este Provimi, Inc., al cărei preşedinte este Aat Groenvelst, fost vice-preşedinte al companiei Pricor care produce clenbuterol. Deşi Asociaţia pentru Agricultura Umană

(Humane Farming Association) a semnalat folosirea ilicită a clenbuterolului în industria cărnii de viţel şi a cerut să se intervină încă din August 1989, **autorităţile au refuzat să intervină zicând că s'ar periclita investigaţiile dacă s'ar institui investigaţii!** După 5 ani de tergiversări, înfine Food and Drug Administration şi vameşii au început să se mişte. In Martie 1994, au găsit că clenbuterolul era cumpărat pentru 47 de uzine de carne de viţel. Rezultatul: Ken Cheatham, directorul Asociaţiei Producătorilor Americani de Carne de Viţel, a emis o circulară în care fericea producătorii pentru reuşita de a muşamaliza afacerea şi a o ţine departe de ochii publicului, şi-i îndemna pe proprietarii de uzine de carne de viţel să evite "aceste incidente" pentru un timp. Agenţiile guvernului Statelor Unite (Food and Drug Administration, United States Department of Agriculture) ştiu de mult că se foloseşte clenbuterolul otrăvitor şi ilegal în producţia cărnii de viţel - şi tot ce fac este să muşamalizeze "ca să nu se producă panică" (*The Humane Farming Association*, Vol. XII, No. 4, pp. 1-5).

Agenţiile guvernamentale sunt foarte grijulii cu profiturile marilor monopoluri. Astfel, Monsanto profită enorm din faptul că obligă producătorii de lapte să îndoape vacile cu hormonul de creştere asemănător insulinei IGF-1 pe care-l produce. Acest hormon **este dovedit cancerigen şi cauzează cancerul sânului la femeile care beau laptele obţinut de la vaci tratate cu IGF-1,** lucru ştiut încă din 1989. Recent, Asociaţia Medicală Americană şi-a exprimat părerea că "e necesar să se mai studieze pericolul pe care-l prezintă laptele cu hormon IGF-1 pentru copii, adolescenţi şi adulţi." Până se vor face aceste studii, Food and Drug Administration **interzice producătorilor care NU folosesc hormonul cancerigen IGF-1 să arate acest lucru, căci astfel condumatorii ar putea prefera laptele neotrăvit** celui otrăvit! Deşi însăşi studiile de la Monsanto arată că tratarea vacilor cu IGF-1 produce o creştere a mastitei vacilor cu 80%, care are drept rezultat o mare creştere a cantităţii de puroi în lapte, această situaţie este corectată prin folosirea intensivă de antibiotice suplimentare peste cele date vacilor până acum - făcând şi mai nesănătos laptele pentru consumatori (Dr. Samuel S. Epstein, *A Needless Risk of Breast Cancer*, *ibidem*, p. 6).

Pentru a spori profiturile companiei Monsanto, agenţia guvernamentală americană Food and Drug Administration interzice producătorilor de lapte care nu-şi tratează vacile cu acest hormon să informeze publicul căci astfel publicul ar avea posibilititatea de a alege şi s'ar putea să aleagă lapte curat, lipsit de puroi. Uniunea

fermierilor din Wisconsin raportează pierderi mari suferite de fermieri ale căror vaci au murit din cauză că li s'a administrat hormonul artificial al companiei Monsanto; John Shumway, fermier din statul New York, şi-a pierdut un sfert din cireadă în urma injecţiei cu acest hormon, şi vacile care-au supravieţuit au suferit de mastită foarte dureroasă; vacile fermierului Charles Knight din Florida au suferit aşa de grav de mastită din cauza injecţiei cu hormonul produs de Monsanto încât laptele lui a fost respins de către cooperativa căreia îi aparţine din cauza procentajului de puroi prea ridicat. Acestea nu sunt cazuri izolate. Aplicarea hormonului produs de Monsanto a creat o epidemie de infecţii şi boli la vacile de lapte, cărora li se administrează în consecinţă şi mai multe antibiotice, periclitând astfel şi mai mult sănătatea consumatorilor. Dar consumatorii nu se pot feri de aceste efecte nocive căci Monsanto, gigant monopolist cu resurse băneşti imense, îi ameninţă pe fermieri cu procese penale care-i vor distruge dacă îndrăznesc să arate publicului diferenţa dintre laptele curat şi cel infectat. Iar indicaţiile guvernului par a fi scrise de avocaţii firmei Monsanto. Când producătorii de îngheţată Ben & Jerry au arătat că laptele folosit de ei nu conţine hormoni şi antibiotice, agenţia guvernamentală Food and Drug Administration i-a ameninţat că le va confisca produsele, şi i-a împiedecat să vândă produse lipsite de hormoni şi componenţi nocivi. Apoi, Monsanto a dat în judecată firmele Swiss Valley Farm şi Pure Milk and Ice Cream Company pentrucă arătau că laptele lor nu conţine hormoni; şi a trimis 2.000 de scrisori de ameninţare altor băcănii şi vânzători de produse lactate. In lupta împotriva şantajului gigantului monopolist Monsanto, fermierii şi producătorii de lapte s'au adresat legislatorilor statelor lor cerând să li se permită să vândă lapte neotrăvit cu hormonii firmei Monsanto şi să li se permită să arate publicului acest lucru. Statul Vermont a emis o lege care permite etichetarea laptelui lipsit de hormoni; şi un număr de districte şcolare, mai ales din Wisconsin, Connecticut şi California, refuză să dea copiilor să bea lapte cu hormonii artificiali ai firmei Monsanto. Lupta împotriva cupidităţii monopoliştilor Noii Ordini Mondiale şi corupţiei guvernamentale continuă (*The Humane Farming Association Special Report*, Vol. XII, No. 4, pp. 7-10).

Salariul pe patru ani al lui Leland Tollet, înalt funcţionar al fabricii de carne de pui Tyson, a fost de $5,523 milioane; salariul lui Bob Peterson, de la fabrica de carne IBP, a fost de $15,523 milioane în 5 ani; al lui Phil Fletcher de la concernul industrial-agricol ConAgra a fost de $3,078 milioane în doi ani. In Oklahoma,

concernul industrial Braum's Dairy Farm concentrează 14.000 de vaci de lapte în halele uzinei sale, care consumă 300 de tone de produse nutritive zilnic. Energia electrică care smulge profitul de la aceste vaci costă peste $100.000 pe lună. Ziarul *New York Times* laudă zelul cu care "industriaşii încep să transforme afacerile cu porcine în uzine pe bandă rulantă", căci, scrie ziarul, "operaţii industriale de uzină îngemănează tehnologia şi marile finanţe schimbând faţa industriei cărnii de porc ... afacerile cu carne de porc atrag companii care se bazează pe banii băncilor din marile oraşe şi de pe Wall Street." Intre timp, într'un singur an doar (1988), 80.000 de familii de fermieri au fost izgonite din casele lor, ferma şi toată averea le-a fost confiscată, şi cei care nu s'au sinucis şi n'au murit de foame îngroaşă rândurile celor care scotocesc prin gunoaie în oraşele mari. Dr. Mark Cook de la Universitatea din Wisconsin din Madison a explicat la conferinţa Cercetătorilor Industriilor Pfizer de la începutul anului 1994 că este necesar ca consumatorii să mănânce carne de animale bolnave, pline de agenţi patogeni, căci animalele cu sistem imunologic sănătos cresc mult mai încet şi acest lucru ar reduce profitul industriilor de carne cu sute de milioane de dolari anual. In 1992, au fost două focare de otrăvire cu bacteriile mortale e. coli 0157:H7 din carnea vândută publicului; în 1993, au fost 16 astfel de focare; până la jumătatea anului 1994, s'au raportat deja 14 de astfel de focare. Soluţia: Institutul Cărnii al Statelor Unite a declarat că nu este responsabilitatea industriei să producă şi să vândă carne lipsită de agenţi patogeni mortali, şi că este treaba consumatorului "să facă în aşa fel încât produsul să nu fie otrăvitor" (*Farm Sanctuary, Sanctuary News*, toamna 1994, p.7).

*

Noua Ordine Mondială

Căpitanul Richard F. Burton, autorul a 48 de cărţi publicate în timpul vieţii, este faimos mai ales pentru traducerea integrală a celor *1001 de Nopţi*, al căror succes a lăsat în umbră celelalte scrieri ale sale. La moartea sa a lăsat 20 de manuscrise neterminate. A fost un neobosit cercetător al populaţiei Orientului Apropiat şi al Indiei, părţi ale Imperiului Britanic din zilele lui în care şi-a petrecut viaţa ca consul. Cunoştea neamurile orientale şi vorbea limbile lor aşa de bine încât băştinaşii nu-l deosebeau de ai lor când, deghizat, se amesteca printre ei. Ţiganii, ale căror izvoare le-a studiat în India ca tânăr ofiţer

staţionat în Sindh şi care l-au fascinat toată viaţa, îl considerau unul de-al lor; căci vorbea romani aşa de bine încât nu putea fi detectat. Scrise cu toată simpatia pentru grupările etnice pe care le tratează, studiile lui despre evrei, ţigani, şi islamici sunt revelatoare. Despre evrei, pe care îi descrie cu admiraţie, remarcă între altele "imensa şi anormala lor capacitate pentru minciună ... şi metoda lor subtilă de a-şi obţine scopurile prin metode ocolite", predilecţia pentru pornografie şi preocuparea exclusivă pentru cămătărie (*The Jew The Gypsy and El Islam*, W. H. Wilkins ed., 1898, pp. 28-29). Mai departe, Burton remarcă extraordinara lor "dragoste pentru misticism şi simbolism, ... devotamentul lor pentru farmece magice şi arte oculte" (pp. 30-31).

Educaţi în luminatul materialism dialectic al marxismului, care aici în Statele Unite se numeşte "umanism" şi "raţionalism", am fost oarecum uimiţi să vedem cum odată cu avansul sistemului socialist şi-al teroarei totalitare de stat suntem copleşiţi din ce în ce mai mult de o masivă revărsare de magie neagră, ştiinţe oculte, spiritism, şi superstiţii din cele mai primitive, viguros promovate de guvern şi de şcolile de stat. Doar parcă era vorba că suntem eliberaţi de misticism, că religia e opiul popoarelor, că suntem oameni raţionali crescuţi în spiritul adevărului ştiinţific? Atunci de ce puhoiul ăsta de simboluri oculte şi masonice în şcoli, în instituţii, în viaţa publică? De ce se strecoară emblema soarelui cu chip uman şi raze ca nişte limbi ondulate tam-nisam în emisiunile culturale de la televizor, de câte ori e o trecere? Soarele a fost emblema Partidului Comunist Român în 1948. Emblema Noii Ordini Mondiale, a socialismului internaţional, e trandafirul, un trandafir roşu. Preşedintele Statelor Unite, Bill Clinton, s'a fotografiat cu un trandafir roşu în mână în biroul său din Casa Albă. Fotografii cu un trandafir roşu în mână au şi tovarăşul Fidel Castro, dictatorul bolşevic al Cubei, şi tovarăşii Gorbaciov, Hruşciov, Molotov, şi chiar marele Lenin. Emblema lui Ion Iliescu e tot trandafirul ...

*

Prin decretele prezidenţiale şi legislaţia votată în Senat şi Congres, Statele Unite sunt un stat socialist încă din 1945; dar publicul n'a aflat acest lucru, căci nu era încă pregătit. Pregătirea poporului american pentru socialism s'a făcut cu răbdare şi perseverenţă în ultimii 50 de ani, prin degradarea morală şi intelectuală în şcoli şi universităţi, prin ruinarea şi eliminarea marei clase producătoare de mijloc, prin propagandă despre pericole globale fictive ca "gaura de ozon din atmosferă", "încălzirea globală", "noua glaciaţiune", care cer o poliţie globală şi un control global

asupra populaţiei (*The Hour of the Time*, Joi 19 Ianuarie 1995). Trandafirul lui Clinton n'o să ne scape de trandafirul lui Iliescu.

*

Cartea profetică *1984* a ex-comunistului George Orwell este o sursă zilnică de uimire. Aproape că-ţi vine să crezi că, asemeni Sfântului Ioan în Patmos, Dumnezeu i-a deschis porţile viitorului şi i-a permis să arunce o privire înăuntru. Fiecare lucru descris în *1984*, care a părut aşa de absurd şi de fantastic la vremea scrierii, se înfăptuieşte azi în Statele Unite - după modelul sovietic.

In California, tehnologia computerelor permite aparaturii de urmărire să aprecieze în fiecare secundă poziţia şi mişcarea tuturor vehicolelor, folosind serviciile de telefon mobil celular, rapoarte regionale (digitale) radiodifuzate, serviciile de dispecerat telefonic, şi reţeaua Internet. "Aceste servicii folosesc tehnologia computerelor ca să îmbunătăţească eficienţa sistemelor de şosele ... Sistemele de azi se bazează pe **o reţea de senzori electronici pe care Caltrans (Departamentul Transporturilor a Statului California) le-a instalat pe 500 de mile de-alungul şoselelor din sudul Californiei,**" scrie cu bucurie *Informationweek* (19 Decembrie, 1994, p. 90), arătând că "aceste sisteme ajută automobiliştilor să evite rutele supraaglomerate". Dar cunoscând inima bună a guvernului, ne îndoim că această enormă cheltuială s'a făcut ca să scutească automobiliştii de timp petrecut inutil pe şosea în circulaţie înceată. Mai degrabă cu ajutorul acestei tehnologii, vorba lui George Orwell, "tătucul te vede" (Big Brother is watching you).

Guvernul american, servil directoratului plutocraţiei care forţează instaurarea Noii Ordini Mondiale, a alocat (împreună cu alte surse anonime) $24 de milioane pentru realizarea reţelei electronice Internet, pe care se intenţionează să aibă loc toate tranzacţiile - supunându-le astfel **unui control total** şi unei cenzuri absolute în mâna agenturilor plutocraţiei. Proiectul "Şcolii Globale", finanţat de guvern prin Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă, de companiile AT&T (una dintre principalele promotoare ale satanismului), Cisco, Farallon, SuperMac, U.S.Sprint, Zenith Electronics, şi de universităţile Cornell şi Illinois, supune toate activităţile educative unei cenzuri absolute, conectând toate sălile de clasă electronic şi centralizând astfel tot ce văd şi aud elevii. Intre timp, rândurile cărţilor care demonstrează că oamenii nu au suflet ci sunt doar produse întâmplătoare ale unui proces evolutiv haotic se îngroaşă cu titluri ca *The Garden in the Machine,* în care autorul, Claus Emmeche, trece în revistă teoreticienii "vieţii artificiale". Apar autori ca Stephen Wolfram (care explorează automatele

celulare), Edward Fredkin (care zice că universul este un automat celular), Stuart Kauffman (care zice că a descoperit principiile matematice ale vieţii), şi algoritmuri genetice ca ale lui John H. Holland. Programarea genetică şi viaţa artificială sunt subiecte îndrăgite de cei care se cred "elita intelectuală". Cea de-a doua conferinţă de Viaţă Artificială a avut loc la Santa Fe în 1989 (Andrew Singleton, *Byte*, Ianuarie 1995, pp. 45-48).

Conform legilor în vigoare, cetăţenii au dreptul să fie informaţi cu privire la legislaţie şi regulamente, rapoarte şi statistici guvernamentale. Dacă acestea ar fi computerizate pe o reţea la care publicul ar avea access, cetăţenii ar fi bine informaţi, argumentează Gary Ruskin, directorul Proiectului Răspunderii Congresului, un grup format de Ralph Nader (*Informationweek*, 9 Ianuarie 1995, p. 15). Ar fi frumos dacă ar fi aşa; dar Ralph Nader, comunist notoriu, a iniţiat de predilecţie acţiuni care au favorizat tirania bolşevică sub toate formele, şi faptul că el a fost iniţiatorul grupului ne face grupul suspect. Şi mai suspect ni-l face însă faptul că ştim că **versiunea afişată pe reţeaua computerizată accesibilă publicului NU este versiunea completă şi autentică**; deci "informarea publicului" propusă de grupul înfiinţat de Ralph Nader este de fapt **dezinformarea** publicului. Cenzura e un lucru rău - asta ştiu toţi americanii, care au o Coaliţie Naţională Impotriva Cenzurii (National Coalition Against Censorship). Această coaliţie se ocupă de apărarea prăvăliei Piramida Roză care oferă publicului spre vizionare un film numit *Salo: 120 de zile în Sodoma*, în care se arată copii (fetiţe şi băieţei) arşi cu lumânări pentru plăcerea sexuală a torţionarului, scalpaţi, obligaţi să mănânce fecale, şi obligaţi să participe în copulaţie anală. Piramida Roză are dreptul să ofere publicului aceste distracţii în virtutea libertăţii de expresie (deşi pedofilia este ilegală încă), zice Coaliţia; şi biserica de Comunicaţie Metodistă Unită şi biserica care-şi zice Unită a lui Hristos au rămas membre ale Coaliţiei, deşi alte biserici s'au disociat de o "libertate de expresie" de acest fel. Ceilalţi membri ai Coaliţiei sunt: Uniunea Libertăţilor Civile Americane, Oamenii pentru Modul de Viaţă American, Comitetul American Evreiesc, Congresul Evreiesc American, Asociaţia Bibliotecilor Americane, Consiliul Naţional al Evreicelor Americane, Asociaţia Naţională a Educatorilor, Federaţia pentru Planificarea Familiei din America, Asociaţia Actorilor de Cinema, Uniunea Congregaţiilor Ebraice Americane, Uniunea Intelectualilor Democraţi, şi Asociaţia Unitariană Universalistă (*AFA Journal*, Februarie 1995, p. 3). Ideile

americanilor despre ce e permis şi ce nu e permis în relaţiile sexuale sunt foarte generoase. De 50 de ani, marele învăţător al americanilor despre liberarea sexuală a fost Alfred Kinsey. Acesta şi-a făcut studiile folosind pedofili care aveau contact sexul cu copii începând de la vârsta de 2 luni. Metodele lui de "cercetare" a vieţii sexuale sunt frauduloase, zice Dr. Judith Reisman în cartea ei *Kinsey, Sex and Fraud* publicată în 1990 (*ibidem*). Dar poate Coaliţia Naţională Impotriva Cenzurii care n'are nimic împotriva pedofiliei are o viziune mai clară asupra viitorului decât avem noi, oamenii de rând; cel mai recent manual publicat de Asociaţia Americană de Psihiatrie nu mai trece pedofilia între stările patologice ci între stările normale - exact cum a făcut cu homosexualitatea în 1973. S'au schimbat în acest manual şi criteriile pentru diagnosticarea stărilor patologice de sadism, mazochism, transvestitism, voyeurism şi exhibitionism sexual (*ibidem*, p. 12). Poate că psihiatrilor americani li se par normale incidente ca scoaterea ochilor, mutilarea organelor genitale, şi uciderea în cele din urmă a unui băieţel de 10 ani din Norman, Oklahoma, în cadrul unei activităţi "normale" pedofile, sau obligarea unei fetiţe de 7 ani să-şi introducă instrumente în vagin, tot în cadrul unei activităţi sexuale a unui pedofil "normal". Unul din instrumentele introduse s'a rupt şi-a trebuit să fie extras chirurgical (*AFA News Sheet*, Ianuarie 1995).

Analfabetismul dezolant al ultimelor generaţii de americani îndobitocite de şcolile publice ridică probleme la locul de muncă, unde se dovedesc incapabili să execute operaţii simple pe care chelnerii şi casierii care ştiau scrie şi citi le executau în trecut. Ca să-şi ajute salariaţii, companiile au cumpărat computere cu imagini pe care să le recunoască salariaţii lor şi să le folosească în loc de cuvinte scrise; dar imaginile cele mai potrivite s'au dovedit a fi cele împrumutate de la jocurile din video-arcade - căci alte imagini tinerii absolvenţi nu cunosc (*Informationweek*, 17 Octombrie 1994, p. 21). Despre abilităţile intelectuale ale tineretului şcolit recent ne informează următoarea anecdotă: Hough Loebner, afacerist din New York, de 4 ani oferă un premiu de $100.000 celui care va scrie un program de computer care în conversaţie cu un om să poată trece drept o persoană cu care stai de vorbă. In fiecare an la 16 Decembrie are loc o competiţie. Până acum nici un computer n'a fost confundat cu un om, dar unii din membrii juriului i-au luat pe unii din participanţii umani drept computere din greşală ... (*Informationweek*, 9 Ianuarie 1994, p. 10).

ECONOMIA

In fiecare zi se anunţă cursul dolarului faţă de alte monede, şi în fiecare zi, dolarul scade faţă de yen-ul japonez, marca germană, sau francul elveţian, dar în mod ciudat creşte faţă de dolarul canadian. Cum se explică variaţiile astea? Cine decide cât valorează moneda fiecărei ţări? Când scade valoarea dolarului, preţul aurului ar trebui să crească; dar astăzi aurul costă $384 uncia (cu variaţii de unul-doi dolari în sus sau în jos), tot atât cât costa acum 12 ani; în schimb absolut toate produsele necesare vieţii costă azi de câteva ori mai mult decât acum 12 ani.

Cum scade valoarea dolarului faţă de yen? Atât dolarul cât şi yen-ul sunt două bucăţi de hârtie, pe care doar decizia bancherilor le fac să "valoreze" atât cât să poţi obţine în schimbul lor valori reale, bunuri şi servicii. Dacă dolarul valorează mai puţin în yeni, înseamnă că sunt mai puţini yeni pe piaţă - ceeace nu este adevărat, căci guvernul japonez continuă să emită yeni. Apoi aflăm că poţi să cumperi cu yeni de 2,5 ori mai multe acţiuni în industria americană decât cu dolari pentrucă "dolarul a scăzut faţă de yen." Toţi cei care ştiau că "dolarul va scădea faţă de yen" şi-au vândut dolarii pe yeni **înainte** ca publicul să afle că "dolarul a scăzut faţă de yen." Şi iată cum se transferă averea din mâinile maselor în mâinile unui anumit grup - care constituie 3 % din populaţie dar ocupă 55 % din posturile de răspundere ale guvernului american (Walter D. Pearson, *CDL Report*, Ianuarie 1995, pp. 6-7).

Şi cine decide care naţiuni trebuie ajutate, şi cât trebuie spoliat contribuabilul american pentru a finanţa diverse agenturi guvernamentale ale plutocraţiei din diverse ţări? Senatorul Jesse Helms, considerat de mulţi drept un stâlp al probităţii şi patriotismului, se împotriveşte oricărui "ajutor" acordat oricărui guvern străin - în afară de cel acordat Israelului. Toate ajutoarele externe trebuie tăiate, în afară de finanţarea Israelului. Dar preşedintele Egiptului, Mubarak, dacă vrea să primească vreun "ajutor american", trebuie să "eradicheze fundamentalismul islamic" şi să nu mai facă gesturi amicale inamicilor Israelului, ca de exemplu Sudanului, cu care Mubarak speră să ajungă la raporturi amicale pentru a pune capăt infiltrării de fundamentalişti islamici din Sudan care-i destabilizează guvernul. Interesele sioniste organizează şi sprijină, prin intermediul agenţilor Preşedintelui Clinton, secesioniştii din Sudan. Departamentul de Stat american l-a trimis pe Harry Johnson în Etiopia,

Kenya şi Uganda, să promită bani şi armament celor care vor să fărâmiţeze Sudanul în trei bucăţi. Etiopia şi Uganda au acceptat, şi preşedintele Etiopiei, Meles Zenawi, s'a lansat într'o campanie de propagandă împotriva Sudanului. Americanii au iniţiat o operaţie secretă numită *Heavy Rain* care va înfiinţa baze militare americane în jurul Sudanului de unde trupe (inclusiv americane) vor ataca Sudanul sub pretextul că "regiunilor care vor să se desprindă din Sudan li se neagă drepturile omului." Exact cum li s'au negat celor din Kuweit, pentru care a trebuit exterminată populaţia Irakului şi transformată frumoasa ţară a Irakului într'un deşert nuclear. Guvernul egiptean a descoperit conspiraţia şi-a oferit aceste informaţii Sudanului, cu care a ajuns la o înţelegere temporară - spre furia cercurilor guvernamentale şi sioniste (ceeace de fapt e acelaşi lucru) din Statele Unite. Guvernul egiptean a fost util acestor cercuri pe timpul distrugerii Irakului şi acum s'ar părea că-şiva primi răsplata: Egiptul ar putea fi un al doilea Irak. Intre timp prinţul Al-Saud al Arabiei Saudite a cumpărat jumătate din lanţul de hoteluri Fairmont, administrat de evrei; a cumpărat un sfert din lanţul de hoteluri The Four Seasons, al căror proprietar este Isadore Sharp, generos sprijinitor cu bani al Apelului Unit Evreiesc; şi a cumpărat părţi din alte afaceri evreieşt ca Saks Fifth Avenue, Euro Disney, şi Citicorp. S'ar părea că la nivel de plutocraţie e pace între arabi şi evrei; doar masele se măcelăresc între ele (*CDL Report*, Ianuarie 1995, pp. 8-9, 12).

*

Charles Hurwitz a acaparat compania Pacific Lumber şi-a început să defrişeze intensiv pădurile Californiei, care fuseseră în trecut timp de o sută de ani replantate cu grijă de către fosta firmă Pacific Lumber (vezi *Până unde am ajuns*, p. 314). Hurwitz a reuşit să distrugă în timp record aproximativ 189.000 de acri de vegetaţie; din cele 194.000 de acri de pădure, au mai rămas în picioare doar circa 5.000 de acri, iar restul este sol pietros de pe care intemperiile spală solul lipsit de vegetaţie în urma defrişării. Până şi Congresul şi Senatul american s'au speriat de distrugerea continentului american realizată doar de lăcomia unui Charles Hurwitz, şi-au introdus legislaţie care să recupereze bogăţia naţională din ghiarele lui. Acesta cere însă $600 de milioane pentru 4.500 de acri de pădure şi refuză să înceteze distrugerea, zicând că guvernul n'are de unde să-i plătească preţul cerut. Dar acest Charles Hurwitz care se îmbogăţeşte din ruina naţională este acelaşi Charles Hurwitz deţinător principal de acţiuni în banca United Savings Association of Texas. Această bancă a dat faliment în urma matrapazlâcurilor de

bursă, şi forţat de "asigurarea federală" care acoperă pierderile băncilor din bani adunaţi din impozite, contribuabilul american i-a plătit $1.6 miliarde din datorie, din care $548 de milioane au intrat în buzunarul lui Charles Hurwitz (Lucy Thron, *Mainstream*, iarna 1994, pp. 25-28).

*

The North-American Free Trade Agreement, NAFTA, chipurile un "tratat de comerţ liber" care urma să aducă atâtea beneficii atât Statelor Unite cât şi Mexicului şi Canadei, a fost votat în 1994 **deşi 80 % din americani se opuneau din toate puterile.** La numai câteva luni după aceasta, la începutul anului 1995, 20.000 de mexicani au demonstrat pe străzile din Mexico City: efectele acestui tratat binefăcător se făceau simţite în Mexic; populaţia Mexicului este mai flămândă şi mai ruinată decât înainte, iar peso-ul mexican a fost devalorizat vertiginos. Devalorizarea peso-ului ameninţă să-i sărăcească pe bancherii internaţionali care-au investit acţiuni mexicane. Preşedintele Clinton se grăbeşte să acopere deficitul, cu $9 miliarde la'nceput, care vor ajunge probabil la circa $40 miliarde. Intre timp, în Statele Unite, NAFTA a făcut 137.000 de şomeri; 30.000 au făcut cerere pentru ajutor social, şi 12.000 de cereri au fost aprobate. In medie, în fiecare zi o fabrică americană dă faliment şi-şi închide porţile ca un rezultat direct al NAFTEI. Actul original al NAFTEI, pe care membrii Congresului şi Senatului l-au votat în 1994 **fără să-l citească**, avea 2.000 de pagini. In Noiembrie 1994, americanii şi-au arătat nemulţumirea la urnele de vot şi mulţi dintre titularii de zeci de ani în Congres au fost înlocuiţi. La 11 Ianuarie 1995, Congressman-ul Peter DeFazio a introdus HR 499, care are numai 23 de rânduri şi care cere scurt şi clar să fie anulat tratatul NAFTA (Trisha Katson, *Legislation to Repeal Agreement Introduced*, in *The Spotlight*, 30 Ianuarie 1995, pp. 1-3). Aşteptăm să vedem ce vor face cei care apără, chipurile, interesele poporului în Congres.

Dar dacă NAFTA îi sărăceşte atât pe americani cât şi pe mexicani, pe cine-i îmbogăţeşte? Cum de în loc să prospere, economia mexicană s'a prăbuşit? Unde s'au dus banii investiţi în Mexic? Părăsind preşedinţia, preşedintele Mexicului Carlos Salina de Cortari a declarat că a vândut proprietăţi de stat în valoare de $28 miliarde, că a emis acţiuni în valoare de $35 miliarde, şi că Banca Centrală a Mexicului avea în depozit $25 miliarde. Dar la sfârşitul lui 1994, Banca Centrală a Mexicului avea doar $5 miliarde. In ultimii patru ani, Salinas de Cortari "privatizase" Mexicul în vederea NAFTEI vânzând proprietăţi de-ale statului mexican băncii Chase-Manhattan a lui Rockefeller. Această

bancă este azi proprietara companiei aeriene Mexicana. Un grup de afacerişti conduşi de această bancă şi de compania Southern Bell au cumpărat cu $1.7 miliarde telefoanele Mexicului, monopolul de stat Telmex, care le-a adus acestor afacerişti de atunci profituri de $8 miliarde. Deci în vreo doi-trei ani, numai din această "privatizare", poporul mexican a pierdut $6.3 miliarde. Mulţi funcţionari ai guvernului mexican care au încheiat aceste târguri prin care plutocraţia internaţională jefuieşte Mexicul şi-au deschis conturi de sute de mii de dolari în băncile elveţiene. Carlos Salinas de Cortari, înlocuit la preşedinţia Mexicului de către Ernesto Zedillo, a fost numit în comitetul de conducere a companiei de investiţii americane Dow Jones. Dar grosul jafului le revine tot bancherilor internaţionali, cărora le-a fost dat Mexicul pe mână: la interval de zile şi ore, acţiunile (de exemplu, Fondul Mexican) creşteau de la $2 la $40 şi apoi scădeau din nou imediat la $2. Cei care ştiau dinainte cum vor fi manipulate creşterile şi scăderile s-au îmbogăţit, şi toţi ceilalţi au sărăcit. Americanii care-au crezut propaganda despre "tânăra şi viguroasa economie privatizată mexicană" şi şi-au investit economiile în ea, nu le mai au. Intre timp, dezastrul şi ruina Mexicului ia proporţii atât de mari încât, pentru a evita ca vreunul din plutocraţii internaţionali să-şi piardă investiţiile, în pofida protestelor vehemente ale americanilor, trecând peste capul Senatului şi Congresului, Preşedintele Clinton a promis că va acoperi pierderile unei corupţii şi tâlhării economice de mari proportii în Mexic (care promit a se ridica la aproape o sută de miliarde de dolari) **din fondul de rezistenţă la calamităţi al poporului american** (Warren Hough, *Deception Continues with Aid*, în *The Spotlight*, 30 Ianuarie 1995, pp. 1-3).

"Ca să înţelegem ce se'ntâmplă'n Mexic, să ne amintim ce-au păţit americanii în deceniul anilor 1980", scrie un specialist de pe Wall Street: "speculanţi şi escroci de investiţii ca Michael Milken şi echipa lui de neguţători de datorii au falsificat piaţa financiară şi-au ruinat sute de companii solide, în timp ce jefuiau zeci de miliarde de dolari în profituri imediate." In Octombrie 1989 piaţa de investiţii americană s'a prăbuşit - dar Alan Greenspan, preşedintele Federal Reserve System-ului, a oferit speculanţilor rezerve nelimitate de bani **pe care-i ia din buzunarul contribuabibilor, a celor ce trăiesc din muncă cinstită în America.** Astfel, cu cooperarea lui Alan Greenspan, speculanţii au început să facă în Mexic ce făceau în Statele Unite: cumpărau companii fără să aibă fondurile necesare (prin *debt-financing,* finanţarea debitelor, *currency arbitration,* arbitraje monetare, *price-fixing,* ajustarea preţurilor, *corporate take-overs,* preluarea companiilor, aşa cum le-am descris în *Până unde am ajuns, 1994,* capitolul XI), şi apoi îşi plăteau datoriile din lichidarea companiilor, lăsând muncitorii pe drumuri fără pâine. Alt analist de pe Wall Street scrie: "Speculanţii din Statele Unite au observat că investiţiile în pieţile naţiunilor mai mici şi sărace sunt mult mai uşor de manipulat ... Tot ce le trebuie e un preşedinte pliabil care vorbeşte limba lor."

De câte ori auzim despre propaganda "investiţiilor internaţionale necesare în România", şi apoi despre vânzarea bunurilor poporului român (ca de exemplu flota comercială, sau aeriană) acestor investitori pe preţ de nimica, vedem că se'ntâmplă şi'n România exact ce se întâmplă în Mexic.

Profesorul Juan José Czernin, economist de frunte al Mexicului, admite că principala investiţie, de zeci de miliarde de dolari, a fost făcută într'o propagandă intensivă despre prosperitatea economiei mexicane, ca să-i convingă pe micii particulari să-şi investească economiile în ea. Acum, scrie Czernin, "vedem în faţa ochilor rezultatul acestei mari fraude intercontinentale: ruina economiei naţionale ... şi ameninţarea cu revolta armată." Jefuiţi la sânge de bancherii internaţionali care-au venit să le aducă "economia de piaţă" şi "democraţia de tip occidental", mexicanii au început să se trezească şi i-au acuzat - în mod corect - în principal pe fostul preşedinte Carlos Salinas de Cortari şi pe Alan Greenspan, preşedintele Federal Reserve System-ului american. La 10 Ianuarie 1995, un grup de avocaţi mexicani l-au dat în judecată pe fostul presedinte Salinas (educat, ca şi Henry Kissinger, la Harvard, şi legat strâns de banca Chase Manhattan a lui Rockefeller). "NAFTA i-a îmbogăţit pe Salinas şi haita lui . ... a făcut peste noapte milionari din sute de prieteni de-ai lui ... dar a golit vistieria Mexicului şi-a înşelat poporul," zic ei. Alan Greenspan a asigurat Banca Mondială şi Fondul Monetar Internaţional că "administraţia lui Salinas se bucură de sprijinul neprecupeţit şi nelimitat al Statelor Unite". La 21 Decembrie 1994, peso-ul a început să cadă şi Statele Unite au început transfuzia cu banii americanilor în Mexic. La 8 Ianuarie, fuseseră transferate deja $28 miliarde. Dar mexicanii săraci sunt furioşi pentrucă the Federal Reserve System **le-a anunţat în ajun unui anumit grup de investitori că va avea loc dezastrul economic,** astfel încât aceştia şi-au retras repede investiţiile şi i-au lăsat doar pe ceilalţi să aibă pierderi. "In ajunul devalorizării peso-ului 'banda lui Greenspan' a retras mai mulţi dolari din Mexic - $30 de miliarde - decât a constituit ajutorul Statelor Unite dat

Mexicului, de $28 de miliarde," zice Hugo del Valle (Warren Hough, *Mexican Solons Name NAFTA Crooks*, în *The Spotlight*, 23 Ianuarie 1995, p. 3).

Miliardele cu care americanii "ajută" Mexicul sunt destinate plăţii **dobânzii pe datoria de $160 miliarde pe care guvernul Mexicului o are la plutocraţii internaţionali,** bancheri ca Rockefeller, sau Stephen Friedman, de la Goldman Sachs. Din aceste $18 miliarde, $9 miliarde provin direct din vistieria americană, şi $9 miliarde de la Fondul Monetar Internaţional, canalul favorit prin care cămătarii internaţionali scurg banii din buzunarul americanilor înspre finanţarea naţiunilor sărace doritoare de "privatizare" şi "democraţie de tip occidental." De ce continuă cămătarii sionului să acorde împrumuturi unor naţiuni sărace lipite pământului, care în mod evident nu-şi pot plăti nici măcar datoriile vechi? Pentrucă ei nu se îmbogăţesc din capital, ci **din dobânzi**, care sunt de zeci şi sute de ori mai mari decât capitalul împrumutat; şi pentrucă ştiu că, cu ajutorul unora ca Alan Greenspan şi Bill Clinton, ei nu vor pierde niciodată, căci banii vor fi luaţi de la contribuabili ca să le acopere pierderile. In Iulie 1993, Henry Kissinger proclama sus şi tare că guvernul mexican este cinstit şi competent: "nu cunosc nici un alt guvern din lume mai competent", zicea el. Carlos Salinas de Cortari, zicea el, "a stăvilit corupţia şi-a adus la conducere un grup extraordinar de tehnocraţi tineri, extrem de bine educaţi" (James P. Tucker Jr,. *Elite Make Deal for Your Taxes, ibidem)*. Exact ca'n România: decât că românii, dezarmaţi încă din 1944 şi dezobişnuiţi să poarte armă, pot fi jefuiţi şi lăsaţi să moară de foame fără teamă; mexicanii au puşti încă, şi de aceea le dăm ajutor peste ajutor.

*

Ca să fie perfectă, sclavia globală sub Noua Ordine Mondială trebuia să se bazeze pe controlul total al iobagilor prin moneda internaţională unică. Aceasta urma să fie obţinută prin amalgamarea dolarului cu yen-ul japonez şi cu moneda europeană comună, ecu-ul. Dar ecu-ul a suferit o lovitură când a căzut marca germană, şi după ce Danemarca şi Marea Britanie s'au retras din moneda comună europeană, ecu-ul a părut că-şi dă duhul.

Conspiraţia globaliştilor nu renunţă aşa de uşor însă. Infrânaţi uneori de revolta celor pe care-i subjugă, globaliştii îşi schimbă tactica dar niciodată planul. Deşi au fost înfrânţi în 1948 când Senatul american a refuzat să se supună tratatelor supranaţionale comerciale, în 1994 slugile lor din Congres şi Senat au reuşit să impună tratatele de "comerţ liber" NAFTA şi GATT, care aşează interesele cămătăreşti ale

elitei globaliste deasupra suveranităţii naţionale. In problema monedei unice mondiale, cămătarii talmudici internaţionali au sperat că eforturile lor, care datează încă de prin 1970, vor fi încununate de succes în 1992. Sorocul a fost însă amânat pentru anul 2000. Planul a fost elaborat în amănunţime la întâlnirile secrete din Bruxelles, descrise în *The Wall Street Journal* astfel: "O dată pe lună, şiruri de limuzine negre parchează în faţa clădirii moderne Borschette, indicând că ceva important se coace înăuntru. Gardienii de la intrare neagă că ar avea loc vreo întrunire. Dar sunt acolo: gnomii anonimi şi secreţi care elaborează mecanismul care va cimenta viitorul unit al Uniunii Europene." Primele ţări care urmează să fie "cimentate" sunt Germania, Franţa şi Irlanda; data fixată este 1997. Alte ţări li se vor alătura ulterior.

Apoi va urma o perioadă când ecu-ul şi moneda naţională vor circula în paralel (aşa s'a decis în August 1994), răstimp în care se va consolida Banca Centrală Europeană care să tipărească ecu-ul. Apoi, monedele naţionale vor dispare, împreună cu băncile naţionale. Acesta a fost planul încă din 1940. Este oare realizabil? Ron Paul nu crede, dar e sigur că globaliştii se vor strădui. Jaful iobagilor este mult mai uşor prin intermediul banilor globali de hârtie fără acoperire. Dar realizarea planului este în întârziere; moneda globală trebuia să fie în circulaţie în anul 2000. De aceea băncile centrale cheltuiesc miliarde ca să realizeze moneda internaţională globală. Vice-Preşedintele Al Gore şi Secretarul pentru Comerţ Ron Brown (celebru pentru luare de mită) se vor întruni în Februarie 1995 cu capii statelor europene ca să pună la punct infrastructura tehnică pentru reţeaua de comunicaţii globală la Bruxelles (*Communications Week*, 9 Ianuarie 1995), astfel încât spionarea şi controlul populaţiei să aibă loc pe tot globul. Intre timp populaţia ce va fi controlată este adormită cu poveşti despre Academia Reţelei Globale (Global Network Academy) cu ajutorul căreia "oameni din întreaga lume se pot întâlni într'un scenariu de parcă ar fi cu toţii în aceeaşi sală de clasă" (*Network Computing*, 1 Noiembrie 1994, p. 25). Putem vedea cât de importantă este reţeaua de comunicaţii globală după sumele de bani cu care au fost mituţi membrii Congresului şi Senatului american ca să voteze în sensul realizării ei: în campania electorală din 1992, membrii lobby-ului comunicaţiilor au dat membrilor celor 5 comitete din Congres şi Senat care se ocupă cu comunicaţiile $5.684.886 în contribuţii electorale (*PC World*, Decembrie 1994, p. 62).

Dar în străfulgerări de intuiţie asupra pericolului sclaviei globale, câte o naţiune se zbate să scape din încleştarea globaliştilor. Norvegia a

votat să nu intre în Uniunea Europeană. Norvegienii îşi mai aduc aminte cum au dus-o sub stăpânire străină (Sursa: *The Ron Paul Survival Report*, 15 Ianuarie 1995, Vol. XI, No. 1, pp. 4-5). Ar trebui să ne amintim ce bine au dus-o românii sub Imperiul Austro-Ungar înainte de a ne entuziasma pentru Uniunea Europeană.

*

Guvernul lui Clinton emite o propagandă intensivă despre "recuperarea" după recesia economică din 1991-1992. Cât de reală e "recuperarea economică"? American Airlines a dat afară 5.000 de salariaţi din 1992 încoace, dar a angajat 2.200 de alţi salariaţi: cei 2.200 sunt număraţi printre "noi angajaţi", cei 5.000 nu mai sunt număraţi printre şomeri, căci au trecut doi ani de-atunci. AT&T a lăsat şomeri 72.000 de salariaţi americani din 1984 încoace, dar a angajat 54.000 de salariaţi în Mexic şi în Asia - cu salarii ca'n Mexic şi ca'n Asia (*Informationweek*, 24 Octombrie 1994, p. 77). In Bangladesh, de exemplu, manufacturierii industriei de "blue jeans" conduşi de Levi Strauss folosesc ca mână de lucru **copii** care muncesc 16 ore pe zi, şase zile pe săptămână, care sunt daţi afară când se îmbolnăvesc, şi cărora li se plăteşte un salariu cu care reuşesc doar să nu moară de foame şi să trăiască în murdărie şi mizerie (*AFA Journal*, Februarie 1995, p. 3). Levi Strauss este foarte admirat pentru profitul imens pe care-l obţine "globalizându-şi" compania şi "oferind locuri de muncă nevoiaşilor din India," şi pentru că a captat piaţa de consum a homosexualilor, care poartă doar pantaloni "levis" fabricaţi de el. La sfârşitul anului 1992, IBM avea 302.000 de salariaţi; către sfârşitul anului 1994, avea 232.000, şi plănuia să mai lase încă 10.000-12.000 de şomeri înainte de anul nou (*Informationweek*, 7 Noiembrie 1994, p. 70). Intre 1986 şi 1993, IBM a făcut 115.000 de şomeri (*Modern Maturity*, Ianuarie-Februarie 1995, p. 70). Activitatea economică cea mai fructuoasă este acapararea de companii, "amalgamarea", activitate în decursul căreia se canibalizează compania acaparată, devastându-i-se bunurile, "cu mari tăieri în domeniul cercetărilor şi invenţiilor, investiţiilor, şi locurilor de muncă." Compania Wang şi-a anunţat în Noiembrie 1994 intenţia de a cumpăra cu $160 de milioane anumite unităţi ale manufacturierului de aparatură electronică Groupe Bull din Paris. Combinarea celor 5.200 de salariaţi Wang cu cei 3.300 de salariaţi Groupe Bull va lăsa 700 de şomeri (*Informationweek*, 7 Noiembrie 1994, pp. 98, 29). Deşi propaganda e mincinoasă şi recuperarea e fictivă, masele cu creierul spălat de news-media s'au înglodat în datorii. In medie, fiecare

familie americană datorează circa 94 % din venitul ei, şi 17 % din toată averea ei mobilă şi imobilă - cel mai ridicat nivel de îndatorare din istoria Statelor Unite. Mărfurile cumpărate pe datorie se ridică la aproape $900 de miliarde. Rata de economii este în schimb doar de 4 %, cea mai scăzută din istoria Statelor Unite, din cauza politicii guvernului, care prin noile regulamente de impunere îi penalizează pe cei ce vor să pună bani deoparte. Deşi guvernul susţine că economia e robustă şi s'a redresat, creşterea economică a fost doar de 3 % şi slujbele pe care zice guvernul că şi le-au găsit şomerii sunt temporare. Intre timp, politica de amestec al naţiunilor şi raselor într'o singură masă de iobagi continuă să inunde Statele Unite cu migraţia masivă a mexicanilor în Statele Unite, atraşi de ajutorul bănesc (welfare) pe care guvernul american îl dă tuturor celor care refuză să muncească. Inspăimântaţi de această nouă năvală, californenii au supus la vot o lege (Propoziţia 187) care are drept scop să limiteze beneficiile băneşti acordate imigranţilor ilegali din Mexic. Unii caracterizează această propoziţie drept inumană. Dar un sfert din adevăraţii criminali prinşi de poliţia americană sunt imigranţi ilegali. Sunt 28.000 de astfel de criminali în închisorile federale - şi acestora, Preşedintele Clinton a ordonat să li se plătească ajutor bănesc pe intervalul cât stau în închisoare, pentrucă nu munceau şi nu aveau o sursă legală de venit, deci sunt îndreptăţiţi la "ajutor social!" (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Ianuarie 1995, Vol. XI, No. 1, pp. 6-7, 8). Dacă eşti sărac şi doreşti să trăieşti în lux şi lenevie, fă-te criminal ...

DIN NOU DESPRE CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

In timpul celui de-al doilea război mondial, aviaţia americană "eliberatoare" a bombardat 95 de oraşe din Germania. Natural, aveau fotografii aeriene de mare detaliu şi bombele au fost precis dirijate. Principalele obiective ale masacrului şi distrugerii au fost civilii, femeile şi copiii, şi mai ales şi în primul rând bisericile. Numai în Würzburg, eroicii bombardieri americani au distrus **fără nici o necesitate militară** la 16 Martie 1945, catedrala şi 38 de biserici. Ce pericol pentru "pace şi democraţie" reprezentau bisericile pentru armata americană? Iată lista bisericilor distruse în Würzburg:

Domul
Capela Fecioarei Maria
Sf. Burkadus
Biserica catedralei noi

Sf. Jakob
Biserica Deutschhaus (Casa Germană)
Biserica franciscanilor
Biserica mănăstirii Porţii Raiului
Biserica spitalului oraşului
Capela spitalului oraşului
Biserica ursulinelor
Capela primăriei
Sf. Petru
Biserica dominicanilor
Biserica nouă
Biserica mănăstirii carmelitelor
Biserica Haug
Biserica Petru
Capela de la Schönborn
Biserica Reurer
Biserica Augustinilor
Sf. Mihai
Sf. Stefan
Biserica Casei Mamelor
Sf. Adalberg
Capela Ehehalten
Sf. Barbara
Biserica seminarului Inimii lui Hristos
Biserica femeilor
Sf. Gertruda
Capela coifului Sf. Elisabeta
Sf. Iosif
Capela spitalului Luitpold
Biserica spitalului Julius
Biserica Sf. Cruci
Sf. Laurenţiu
Capela mănăstirii Heldingsfeld
Sf. Benedict
Biserica curţii

Sursa: Hans Oppell: *Würzburger Chronik des denkwürdigen Jahres 1945*, Würzburg, 1947, pp. 45-61.

*

La 26 Ianuarie 1995, ziarele de mare circulaţie ale stabilimentului *The New York Times* şi *The Washington Post* au admis că cifra de 4 milioane de "evrei ucişi prin gazare" la Auschwitz trebuie "corectată", adică redusă cu 2,9 milioane, întrucât "la Auschwitz au murit 1,1 milioane de **persoane**" de toate rasele, religiile şi naţionalităţile aflate acolo. Ziarul japonez de mare circulaţie *Marco Polo* a admis că "la Auschwitz n'au existat camere de gazare" în Ianuarie 1995 - dar şi-a retras sub presiuni admiterea a doua zi. Intre timp, propaganda continuă cu legi care declară că este o crimă de anti-semitism care se pedepseşte cu închisoare şi amendă să studiezi sau să te îndoieşti că "6 milioane de evrei au murit în camere de gazare, dintre care 4 milioane la Auschwitz." In Franţa, Alain Guionnet, redactorul unei reviste, a publicat un articol intitulat *Auschwitz: 125.000 de morţi* şi a fost condamnat de 11 ori pentru crima de a "nega holocaustul" celor 6 milioane de evrei gazaţi. In Martie 1994 a făcut apel, arătând că deoarece Tribunalul de la Nürnberg n'a indicat precis numărul morţilor la Auschwitz, el nu s'a făcut vinovat de crima de "negare a holocaustului", şi a fost achitat. Ca răspuns, Liga Impotriva Racismului şi Anti-Semitismului şi organizaţiile Supravieţuitorilor Holocaustului au

făcut presiuni ca achitarea să fie anulată şi Alain Guionnet să fie rejudecat (şi, bineînţeles, condamnat) - şi cazul a fost redeschis. Judecătorul Jean Serge Lorach a declarat că "se ştie că cei care-au murit la Auschwitz au fost circa 2 milioane, nu 125.000 ... când zici aşa diminuezi gravitatea crimei holocaustului" - uitând că până şi cifra oficială a scăzut de mult la 1,1 milioane, nu 2 milioane. In Germania, Gunther Deckert s'a făcut vinovat de crima de a spune că evreii n'au fost gazaţi în timpul celui de-al doilea război mondial, şi judecătorul Wolfgang Muller nu l-a pedepsit destul de sever; în consecinţă judecătorul Wolfgang Muller a fost demis temporar, şi parlamentul german a votat legea împotriva celor care se îndoiesc de veracitatea propagandei holocaustului (*CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 12). Guvernul din Alberta, Canada, a cheltuit sute de mii de dolari persecutându-l pe Jim Keegstra, profesor de liceu din Canada, care le-a spus copiilor că lucrurile nu s'au petrecut aşa cum le prezintă stabilimentul pe timpul celui de-al doilea război mondial. In 1984, Keegstra a fost dat în judecată pentrucă "promovează ura printre şcolari". În 1992 a fost din nou judecat şi găsit vinovat. Apelul lui Jim Keegstra la Curtea Supremă i-a dat câştig de cauză, şi acum guvernul din Alberta cheltuieşte din nou ca să-l dea în judecată pentru acelaşi lucru pe Jim Keegstra, ale cărui resurse au fost epuizate în această lungă hărţuială cu guvernul. Scopul este să-l ruineze şi să-l distrugă economic şi fizic, pentrucă a îndrăznit să nege minciuna oficială a "holocaustului." Pentru a face faţă cheltuielilor de judecată, guvernul din Alberta a redus cheltuielile şcolare şi medicale (*CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 9).

Guvernul din umbră

Simon Wiesenthal, de profesie "victimă a holocaustului", i-a ameninţat pe austrieci că se va porni împotriva lor un război (aşa cum s'a pornit împotriva nemţilor în 1933) dacă mai îndrăznesc să voteze pentru Partidul Libertăţii, care s'a bucurat de 23 % din voturi în Octombrie 1994. La alegerile anterioare, se bucurase doar de 16,5 %, dar popularitatea acestui partid este în creştere, ceeace a alarmat plutocraţia internaţională. Simon Wiesenthal nu se sfieşte să ameninţe pe faţă că dacă conducătorul acestui partid, Georg Haider, ajunge să participa în guvern, "Austria va fi exclusă din lumea democratică" (*CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 9).

Evreii constituie, zic ei, 3 sau

4 % din populaţia Statelor Unite (în realitate procentajul este mai ridicat, dar totuşi sub 10 %). Ultimii doi judecători numiţi în Curtea Supremă, Ginsberg şi Breyer, sunt evrei, şi formează 22 % din acea curte. In Senat, 10 % sunt evrei declaraţi, şi mulţi nedeclaraţi. Tot evreu nedeclarat este directorul FBI (Federal Bureau of Investigation, "securitatea statului"). Dintre consilierii economici ai Preşedintelui Bill Clinton, 80 % sunt evrei. Preşedintele Clinton, inaugurat acum 2 ani, a numit evrei în 55% din posturile guvernamentale cu autoritate, care vin să se alăture celor numiţi anterior. Iată numele câtorva: Albright, Altman, Berger, Boorstin, Boykin, Dreyer, Eisenstat, Eller, Epstein, Feder, Gober, Halperin, Herman, Indyk, Kantor, Kessler, Klain, Kunin, Kusnet, Greenberg, Hamburg, Grunwald, Stiglitz, Baird, Lewis, Magaziner, Mixner, Newman, Nussbaum, Oxman, Paster, Rahm, Reich, Rivlin, Rubin, Schifter, Segal, Seidman, Shapiro, Spero, Summers, Tarnoff, Tyson, Waldman, Zeiman. Un post important nou creat este "ofiţerul de legătură între preşedinte şi comunitatea evreiască", ocupat de Karen Adler. Ambasadorul Statelor Unite în România este Alfred Moses, preşedintele Comitetului Evreiesc American (*CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 13-14).

*

Franţa a fost inundată de 5 milioane de imigranţi ne-europeni din Asia şi Africa, a căror comportare i-a alarmat pe francezi, şi ca urmare Partidul Frontului Naţional al lui Le Pen a câştigat 49 % din alegerile locale. Ca să contracareze trezirea francezilor, pe de o parte partidul stângist Gaulist, urmat apoi de premierul stângist François Mitterand, a preluat tezele "intereselor francezilor", şi pe de alta, miliardarul evreu Sir James Goldsmith a înfiinţat un partid naţionalist francez rival care captează popularitatea ideii naţionale franceze, fărâmiţând-o şi anihilând-o astfel. Exact aşa cum în Statele Unite senatorul evreu marrano Barry Goldwater (pe numele adevărat Goldwasser) a infiltrat, captat şi anihilat rezistenţa conservatoare din Statele Unite (*CDL Report*, Ianuarie 1995, p. 10). Oare cine captează şi anihilează lupta pentru supravieţuire naţională a

românilor?

*

Wilhelm II al Germaniei şi ţarul Nicolae II îl numeau pe regele Edward VII al Angliei "evreul acela", şi aveau dreptate. Principesa Alice, mama principelui Philip al Angliei şi bunica principelui Charles, moşteniorul tronului, este îngropată în Israel. In 1851 Alexander, fiul marelui duce de Hesse, s'a căsătorit în secret cu o evreică poloneză bogată care a trecut de formă la creştinism. Ca să mascheze lucrurile, Alexander a fost făcut întâi conte şi apoi prinţ de Battenberg. Fiul său Louis a ajuns amiral în armata britanică şi prieten intim al regelui Edward VII; în timpul războiului din 1914, şi-a schimbat numele în "Mountbatten" şi-a devenit marchiz de Milford Have. Fiica lui, principesa Alice, a devenit mama soţului Reginei Elizabeta II, şi bunica principelui moştenitor Charles, al cărui mentor este unchiul său, fratele principesei Alice, amiralul Earl Mountbatten, de la care Charles învaţă doctrina socialistă. Soţia amiralului Earl Mountbatten este nepoata lui Sir Ernest Cassel, fiul unui bancher evreu numit Cassel care-l finanţa pe Edward VII. Ca mulţi alţi membri ai familiei regale, principele moştenitor Charles a fost circumcis la Buckingham Palace de către rabinul Dr. Jacob Snowman (*CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, p. 11-12).

*

Unificarea Germaniei a deschis o nouă perspectivă de afaceri. Guvernul comunist al Germaniei de Est nu plătise tribut legendei holocaustului, motivând că Republica Democrată Germană nu existase pe vremea când 6 milioane de evrei au fost chipurile gazaţi. Dar după reunificare, evreii care nu putuseră lua banii de la Republica Democrată Germană îi iau acum de la Germania unită: aproximativ 160.000 de evrei "gazaţi" care au locuit în Germania de Est au primit în medie câte $3.000 (până acum plăţile s'au ridicat la $165 milioane) susţinând că au petrecut cel puţin 6 luni într'un lagăr de concentrare, sau ascunzându-se ca să nu fie internaţi în lagăre de concentrare, sau temându-se că vor fi internaţi în lagăre de concentrare, sau locuind într'un gheto timp de 18 luni (*CDL World News Update*, no. 41, 10 Decembrie 1994, p. 3). Dar cum rabinii îi obligau pe toţi evreii să

locuiască în gheto, pe cât posibil, ca să-i poată controla mai bine, puţini sunt evreii care nu vor incasa bani de la guvernul german sub acest regulament.

Miliardarul ebreo-american G. Soros a investit milioane de dolari în alegerile din Ungaria din 1994, ca să asigure victoria foştilor comunişti în alegeri. Organizaţiile în care şi-a băgat banii sunt în special Partidul Socialist, Alianţa Democratică Liberă, şi Tânăra Alianţă Democratică, organizaţii care se bucură se conducere evreiască. Atât preşedintele cât şi primul ministru al Ungariei erau pe jumătate evrei; cei care populează şi controlează radio-ul şi televiziunea în Ungaria sunt însă evrei pe deplin, nu pe jumătate (*CDL World News Update*, no. 41, 10 Decembrie 1994, p. 4).

La 21 Noiembrie 1994, la p. 48, *Time Magazine* scrie că "cei 20 % mai bogaţi deţin jumătate din averea întregii naţiuni, şi în ultimii 20 de ani numai venitul lor a sporit", în timp ce venitul restului de 80 % a scăzut tot timpul datorită creşterii costului vieţii. Aceşti 80 % au îceput să se întrebe dacă-şi mai pot permite să subvenţioneze statul Israel cu generozitatea obişnuită. Dar în cercurile conducătoare, nimeni nu îndrăzneşte să-şi pună această întrebare. Primul Ministru al Israelului Yitzak Rabin l-a vizitat la 21 Noiembrie pe Preşedintele Bill Clinton, care l-a asigurat că "ajutorul financiar va decurge la nivelul obişnuit, şi vor mai fi câteva iniţiative noi, ca proiectilele Arrow şi supracomputere şi încă câteva lucruri." Mai mult, preşedintele nostru Clinton, care a fost aşa de grijuliu cu propria piele când s'a eschivat de la serviciul militar, a oferit serviciile tinerilor recruţi americani pentru ocupaţiile israeliene în regiunea Golan, acolo unde nemulţumirea arabilor care s'au văzut trădaţi de conducătorii lor izbucneşte în mod sângeros (*The CDL Report*, Noiembrie-Decembrie 1994, pp. 1-3). Intre cei 20 % care stăpânesc jumătate din averea naţiunii se numără acei membri ai tagmei jurnalistice care servesc cu devotament conspiraţia elitistă a bancherilor internaţionali, ca Diane Sawyer, al cărei salariu este de $7 milioane anual. Majoritatea editorilor şi jurnaliştilor care practică dezinformarea maselor la ordinele stabilimentului sunt printre cei mai bine remuneraţi membri ai naţiunii americane, care constituie 1-2 % din naţiune (*AFA Journal*, Februarie 1995, p. 9). Nu toţi aceşti jurnalişti devotaţi trăiesc însă din salariu; Sharon Rockefeller, preşedinta unei reţele de televiziune, îşi plăteşte $125.000 de dolari pe an din banii contribuabililor pentru că prezidează o staţie de televiziune ne-comercială, când averea personală a familiei ei este de peste $200 milioane (*ibidem*, p. 16).

*

* *

RELIGIA

SFÂRŞITUL ROMEI ETERNE

Vatican II a dat o lovitură mortală catolicismului, şi Papa Ioan Paul II a părut că oscilează între slujirea puterilor oculte pe linia Vatican II şi încercări de revenire la creştinismul tradiţional. Abatele Daniel Le Roux analizează această aparenţă în cartea sa *Pierre M'Aimes-Tu?* (Fideliter, Vernet, 1988; traducere engleză Instauratio Press, Yarra Junction, Australia, 1989, 1990).

De când şi-a început studiile teologice, Karol Wojtyla, cel care urma să devină Papa Ioan Paul II în 1978, a fost influenţat de filozofia lui Husserl, Kierkegaard, Hans Urs von Balthasar, Scheler, Rudolf Steiner, şi de personalitatea papei Paul VI. Monsignorul Wojtyla era cunoscut ca un cardinal "progresist", "mai progresist decât compatriotul său, Cardinalul Wyszynski", chiar "înfrânat de presenţa Cardinalului Wyszynski", scrie ziarul *Le Matin* la 17 Octombrie 1978 cu uimitoare veracitate; şi tot cu uimitoare candoare, ziarul *The Times* scrie în aceeaşi zi că "au făcut cardinalii poate o alegere bună, dar pe de altă parte şi-au asumat riscul de a da frâu liber forţelor umanismului în politică şi'n religie, pe care nu le vor mai putea controla." Ziarul *Le Monde* remarcă faptul că noul papă "este mai degrabă existenţialist decât tomist", că "se opune celor care vor să condamne cu severitate ateismul", şi că, deşi în public se arată în dezacord cu comunismul şi totdeauna a apărat drepturile omului, "nu este anti-comunist în adâncul fiinţei lui" (pp. 4-5).

"Trebuie să studiem ateismul cu ajutorul sociologiei şi

psihologiei, nu ca o negare a lui Dumnezeu, ci mai degrabă ca o stare a conştiinţei persoanei umane," scria viitorul Papa Ioan Paul II în 1965. De acum încolo nu credinţa în Isus Hristos este preocuparea bisericii fondate de El ci unanimitatea diverselor populaţii ale globului: "Scopul papei Ioan XXIII a fost în primul rând unitatea creştinilor; ... ce-i uneşte pe creştini e mai puternic decât ce-i desparte. Dorul de unitate a creştinilor merge mână'n mână cu dorinţa de unitate a întregii rase omeneşti. ... Această premisă arată atitudinea bisericii faţă de celelalte religii, care este baza recunoaşterii valorilor care sunt spirituale, umane şi creştine în acelaşi timp, extinse la astfel de religii ca islamul, budismul, hinduismul ... Biserica doreşte să iniţieze un dialog cu reprezentanţii acestor religii. Aici iudaismul ocupă un loc special. Conceptul declaraţiei viitoare va vorbi răspicat despre unitatea spirituală dintre creştini şi evrei.. Biserica se ocupă de dialogul cu necredincioşi care sunt de importanţă capitală în zilele noastre, când pentru prima dată în istorie, necredinţa şi ateismul apar ca fenomene de masă. ... Biserica înţelege că tendinţa spre eliberarea omului şi ieşirea lui de sub orice alienare, manifestată sub forma ateismului, este poate un fel de a-l căuta pe Dumnezeu. ... E necesar să scoatem creştinismul din forma sa europeană. Popoare cu culturi antice întâmpină piedici în faţa creştinismului care se explică prin psihologia lor: li se prezintă formule europene! Vedem că sunt necesare africanizarea, indianizarea, japonizarea şi aşa mai departe" (consemnat de Părintele Malinski în cartea *Mon Ami, Karol Wojtyla*).

Papa Ioan Paul II se declară fidel conceptelor care au guvernat Cel de-al Doilea Consiliu de la Vatican, numit pe scurt Vatican II: libertatea religioasă, colegialitatea, şi ecumenismul. Cu mult înainte de a ocupa Sfântul Scaun, Papa nostru plănuia să renunţe la creştinism şi să accepte ateismul, voodoo-ul african, cultul spiritelor celor morţi, de dragul ecumenismului. De dragul libertăţii religioase, Vaticanul a fost cel care a cerut statului italian să revizuiască Concordat-ul şi să transforme Italia dintr'o ţară catolică într'una atee; la 19 Februarie 1984, papa a salutat acest eveniment din balconul catedralei Sf. Petru din Roma.

Noua formulă de conducere a bisericii este colegialitatea, adică decentralizarea şi participarea laicilor la hotărârile doctrinale. Adică laicizarea. Formula aceasta tripartită, libertatea religioasă, colegialismul şi ecumenismul, seamănă cu trilogia masonică a libertăţii, egalităţii şi fraternităţii care a dominat revoluţia franceză.

Dintre predecesori, Papa Ioan Paul II îi admiră doar pe Ioan XXIII şi Paul VI, căci doar aceştia, explică el, s'au înhămat la opera de "reformare" a bisericii catolice. "Paul VI a fost papa umanismului, papa drepturilor omului", spune Ioan Paul II. Inainte de a fi ales papă, Ioan XXIII fusese observator permanent la UNESCO, şi la 11 Aprilie 1963 lăuda Organizaţia Naţiunilor Unite şi declaraţia drepturilor omului - al cărei scop nu este să asigure individului drepturi în Noua Ordine Mondială ci să-i dea iluzia că le are şi să-l înrobească în socialismul universal, "eliberându-l" de naţionalism, de creştinism, şi de individualism. Papa Paul VI cânta laudele omului şi bunătăţii lui originare: "Avem încredere în om; credem în această adâncă bunătate din fiecare inimă..." , negând doctrina păcatului originar şi a salvării prin Isus Hristos. La mai puţin de un an după ce a devenit papă, Ioan Paul II ridica şi el osanale Organizaţiei Naţiunilor Unite, de care, zice el, "Papii Ioan XXIII şi Paul VI s'au apropiat cu încredere. ... Viziunea umanistă pe care-aţi proclamat-o în lume este şi a noastră" (pp. 9-19).

Papa Leo XIII arătase sorgintea masonică a doctrinei că "toate religiile sunt la fel de bune," şi că nu e nici o diferenţă între creştinul care-l iubeşte pe Dumnezeu şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, şi satanistul care torturează şi ucide copii şi oameni nevinovaţi în cinstea demonilor cărora li se închină. Rezultatul imediat al afilierii Bisericii Catolice la conceptul libertăţii religioase au fost noile concordate prin care s'a realizat "separarea statului de biserică" şi eliminarea "religiei de stat". Concordatele cu Columbia din 1972, cu cantonul Valais din Elveţia din 1974, cu Portugalia din 1975, cu Spania din 1976, cu Peru din 1986, şi cu Italia din 1984 **au fost realizate la cererea Vaticanului**, nu a statelor respective; deci, **Vaticanul a iniţiat păgânizarea lumii**. După semnarea noului concordat cu Italia, Papa a ţinut

un discurs prin transparenţa căruia, dincolo de frazele frumoase şi expresiile vagi şi sentimentale, se zăreşte planul diabolic al Noii Ordini Mondiale. Libertatea religioasă este lozinca prin care masoneria a căutat să distrugă creştinismul după izbânda ei din 1789 în Franţa, pe care Papa Ioan Paul nu o deplânge ci o aprobă, zicând: "Recunoaşterea şi garanţia drepturilor inviolabile ale omului, ca individ şi în grupuri sociale în care se poate dezvolta şi-şi poate extinde personalitatea; datorii ferme de solidaritate politică, economică şi socială; demnitatea şi egalitatea tuturor cetăţenilor fără discriminare în faţa legii; respingerea războiului ca instrument de atac a libertăţii altor popoare; colaborare internaţională." Cuvinte frumoase, la fel cu cele folosite de regimurile totalitare comuniste. Dupa câteva luni, la ratificarea concordatului cu Italia, papa a vorbit despre "ideea liberă a pluralismului în relaţii" şi despre "profunda unitate de idei şi sentimente." Celor care s'ar putea lăsa seduşi de aceste cuvinte frumoase, le reamintim că ele au fost alese cu grijă în culise în cadrul unor colaborări ca de exemplu cea care a avut loc când Cardinalul Bea a vizitat loja masonică exclusiv iudaică B'nai B'rith; această lojă ceruse să se promulge libertatea religioasă, promiţând în schimb să permită decurgerea consiliului Vatican II fără scandal (pp. 20-29).

Colegialitatea este un cuvânt care a apărut în vocabularul Vaticanului în 1959 cu un sens imprecis. In practică, colegialitatea îi ia papei autoritatea şi o conferă adunării episcopilor, care cârmuiesc nava bisericii după model sovietic: adică hotărârile sunt luate dinainte de către o reţea organizatorică secretă care lucrează din culise, unor participanţi li se trasează sarcina de a face propuneri, iar adunarea le votează dar rezultatul votului e cunoscut dinainte de votare. Ideea nu este nouă; cu 140 de ani în urmă, Bolgeni, un iezuit italian, făcuse aceeaşi propunere. "Totul s'a făcut într'o manieră 'stranie' şi misterioasă," scrie Părintele Schillebeekcx, teologul episcopilor olandezi (p. 32). Sunt deci două surse de putere, una a papei, cealaltă a episcopilor. Primele fructe ale colegialităţii sunt eliminarea celibatului preoţilor, admiterea femeilor ca preoţi, şi admiterea celor divorţaţi şi recăsătoriţi.

Apoi, publicarea de doctrine şi catechisme la iniţiative locale, ca de exemplu catechismul *Pierres Vivantes*, care nu afirmă creaţiunea, consideră că înălţarea la cer a lui Hristos e doar o metaforă, şi zice că doctrina despre Fecioara Maria nu e autentică. Când papa le-a cerut preoţilor care fac pe miniştrii în guvernul "revoluţionar" al Nicaraguăi să nu participe în acel guvern, aceştia au refuzat şi au declarat că este mai important pentru ei să se întâlnească cu conducătorii lumii a treia decât cu papa.

A remarcat Papa Ioan Paul II situaţia precară în care s'a lăsat să cadă? Încă înaintea lui, papa Paul VI a deplâns roadele politicii pe care a sprijinit-o, iar Papa Ioan Paul II scria în 1981: "Trebuie să admitem cu realism şi cu milă că mulţi creştini sunt pierduţi, confuzi, perplecşi, şi lipsiţi de speranţă; primesc idei contradictorii despre adevărul revelat şi învăţătura tradiţională, se propagă erezii în domeniul moral şi dogmatic, creându-se îndoieli, confuzii, revolte; până şi liturghia a fost manipulată ... Creştinii sunt duşi în ispită de ateism, agnosticism, şi de un iluminism vag moral ..." (pp. 30-39).

Ecumenismul a fost înţeles înainte de Vatican II ca efortul bisericii creştine de a împărtăşi lumina ei tuturor oamenilor. Noul ecumenism înseamnă amalgamarea tuturor religiilor. Propagarea lui a început înainte de primul război mondial cu propunerea călugărului belgian Dom Lambert Bauduin de a modifica slujba religioasă. Activitatea acestui călugăr a fost aprobată public şi continuată de papa Ioan XXIII, care a creat Secretariatul pentru Unitatea Creştinilor cu scopul de a cultiva contacte cu ortodocşii, anglicanii şi protestanţii, pe care i-a invitat să trimită reprezentanţi la Vatican II. In 1972, Cardinalul Wojtyla scria: "Promovând unitatea şi caritatea între oameni, [biserica] vede întâi ce au în comun şi ce le va ajuta să trăiască conform destinelor lor. Am putea spune că aceste cuvinte arată baza umanistă a ecumenismului în cel mai larg înţeles al său." Cu altă ocazie, a spus: "Noul concept al 'poporului lui Dumnezeu' ne-a făcut să revizuim adevărul vechi despre posibilitatea de mântuire în afara bisericii catolice. De aici ia naştere atitudinea bisericii faţă de alte religii, care se bazează pe

recunoaşterea valorilor lor spirituale, oameni şi creştini laolaltă, întinzând mâna unor religii ca islamul, budismul, hinduismul ... Biserica doreşte să iniţieze dialoguri cu reprezentanţii acestor religii. Şi aici, iudaismul ocupă un loc cu totul aparte." Intr'un discurs ţinut la 9 Noiembrie 1982, Papa declara că "Sfântul Scaun şi comunitatea catolică vor să slujească scopurilor care permit realizarea unei bunestări autentice materiale, atât culturale cât şi spirituale, în sânul naţiunilor" (pp. 39-47).

Lovit astfel în inimă din interior, nu e de mirare că creştinismul catolic este într'un declin vertiginos. Abatele Le Roux dă statistici care arată că în 1985, Franţa avea pe jumătate atâţi preoţi câţi avea în 1904; în întreaga lume, fuseseră 413.000 de preoţi în 1969, şi doar 343.000 în 1976. Cea mai dezastruoasă scădere are loc în viaţa spirituală a celor care se mai declară încă creştini catolici. Ca un singur exemplu, numai la Roma, unde 96 % din cununii fuseseră religioase în 1968, numărul lor a scăzut la 74 % în numai 10 ani. In Franţa, 49 % din cei ce-şi zic creştini nu cred în învierea lui Hristos. Până şi papa Paul VI a văzut în 1968 că "biserica se află la un impas de îngrijorare, autocritică, chiar autodistrugere ... de parcă biserica s'ar distruge pe sine însăşi." In 1972, şi-a exprimat durerea mai explicit, spunând: "Mireasma Satanei a pătruns printr'o fisură în templul Domnului; avem în faţă îndoieli, incertitudini, probleme, griji, nemulţumiri. ... In loc de lumina soarelui avem nori, furtuni, întuneric. Cum am ajuns aici? A intervenit o putere adversă, diavolul, acel spirit misterios ..." (pp. 47-51). Dar Paul VI n'a încercat să i se împotrivească acelui spirit; şi Papa Ioan Paul II se străduieşte să urmeze întocmai inspiraţia acelui spirit, deşi şi el vede şi spune că "idei care contrazic adevăruri revelate sunt îmbrăţişate, şi adevărate erezii au fost propagate în domeniul dogmei şi moravurilor". Papa Ioan Paul II traduce în viaţă directivele de la Vatican II cu noul Cod al Legii Canonice din 1983 (pp. 52, 54).

Abatele Le Roux explică devotamentul Papei pentru relativismul şi "modernismul" acesta care demolează credinţa creştină prin influenţele care l-au format în tinereţe, şi anume filozofia existenţialistă şi fenomenologică a lui Husserl, Kierkegaard şi Scheler. După ei, nu există certitudine sau obiectivism în religie, căci totul este o realizare momentană în continuă schimbare, şi nu există graniţă între natură şi supranatural, căci natura este supranaturală şi omul e divin. Aceste idei au fost vânturate de teologi şi filozofi ca De Lubac, Karl Rahner, Jacques Maritain încă de prin 1930, dar cu insistenţă sporită din 1946 încoace. Ideile lui Maritain despre pluralismul religiei au dominat Vatican II. Gustavo Gutierrez, profesor de teologie la Universitatea din Lima şi cunoscut comunist, spune că "noile situaţii istorice au pus biserica începând cu secolul 16 şi mai ales pe timpul revoluţiei franceze, într'o situaţie care cere alte perspective pastorale şi altă mentalitate teologică care, mulţumită lui Maritain, va primi numele unui 'nou creştinism'" (p. 61). Şi spune adevărul: distrugerea bisericii care-a început în secolul 16 şi s'a exacerbat în revoluţia franceză este perfecţionată azi din interiorul Vaticanului.

De Lubac scrie că revelându-l pe Dumnezeu, "Hristos reuşeste să-i aducă omului propria sa revelaţie"; Rahner scrie că "Dumnezeu rezidă în esenţa umană"; Maritain scrie că Dumnezeu nu-l condamnă pe diavol; Hans Urs von Balthasar, teologul elveţian care-a fost mentorul tânărului Karol Wojtyla, scrie că cuvintele lui Hristos despre iad sunt "figuri de stil împrumutate din arhive vechi." La 2 Februarie 1983, De Lubac a fost făcut cardinal. Papa are numai cuvinte de laudă pentru Maritain, şi pentru Dom Helder Camara, cunoscut preot marxist preocupat să promoveze revoluţia şi cât mai multă vărsare de sânge şi să propage comunismul ca suprem bun al omenirii. Hans Urs von Balthasar a fost făcut cardinal la 28 Iunie 1988. Hans Küng, discipolul lui Rahner, teolog catolic de la Tübingen care se detaşase total de toate învăţăturile religiei catolice (el susţine că Isus Hristos e doar un om perfect "umanizat"), era în conflict cu biserica catolică din 1968; după ascensiune, Papa Ioan Paul II a capitulat dându-i tacit câştig de cauză. La fel a procedat cu Schillebeeckx şi Leonardo Boff, "teologii eliberării," care "eliberează" catolicismul de creştinism (pp. 62-70).

Inafară de Maritain, Mieczylslav Kotlarczyk, regizorul şi teoreticianul unui teatru în care participa tânărul Karol Wojtyla, l-a influenţat puternic pe acesta. Kotlarczyk era un adept al teozofiei Helenei Blavatski, şi studia şi medita asupra teozofiei, tradiţiei ebraice (după Ismar Ellbogen), şi operei teozofului Rudolph Steiner, succesorul lui Blavatski. Karol Wojtyla a rămas toată viaţa intim legat de Kotlarczyk, chiar după ce devenise cardinalul Cracoviei; atunci a scris introducerea la o carte de-a lui Kotlarczyk. La 22 de ani Karol Wojtyla a părăsit teatrul, anunţând că doreşte să devină preot. Acum apar în viaţa lui două persoane care-i domină gândirea: cardinalul Sapieha şi croitorul Jan Tyranowski, un entuziast care propovăduia un misticism livresc amestecat cu umanism şi psihologie. Karol Wojtyla şi-a scris teza de doctorat la Roma despre misticul San Juan de la Cruz, şi reîntors la Cracovia a scris o a doua teză, despre etica creştină bazată pe filozofia lui Max Scheler sub conducerea unui juriu din care făcea parte Roman Ingarden, unul dintre primii discipoli ai lui Husserl; pe asistenta lui Husserl, Edith Stein, care s'a convertit la catolicism după ce-a citit biografia Sf. Teresa din Avila în 1921, Papa Ioan Paul II a beatificat-o la 1 Mai 1987. Fenomenologia a fost o influenţă puternică în principala carte publicată de Karol Wojtyla, *Persoana şi fapta*, care-a apărut în 1969 (pp. 71-78).

Abatele Le Roux spicuieşte din scrierile şi discursurile lui Karol Wojtyla pasaje care arată că acesta crede că "libertatea religioasă este prima condiţie esenţială pentru pace". Prin "libertate religioasă" se înţelege că nimeni şi nimic, nici măcar Dumnezeu, nu poate să îngrădească voinţa omului şi nu există restricţii: "să fii liber înseamnă să poţi şi să vrei să faci o alegere." In concepţia lui, nu învăţătura lui Hristos trebuie să triumfe, ci "omul", şi ideile călăuzitoare în spre acest triumf sunt cele exprimate în lozinca masonică a revoluţiei franceze de la 1789: libertate, egalitate şi fraternitate. La 2 Octombrie 1979, vorbind la Naţiunile Unite, şi cu câteva luni mai târziu la UNESCO, Papa Ioan Paul II a elogiat drepturile omului, pacea pe întreaga planetă, şi alte lozinci ale Noii Ordini Mondiale - dar n'a pomenit de Hristos (pp. 77-

82). Conspiraţia masonică, condamnată cu energie de toţi papii până la Paul VI (chiar şi de către papa Ioan XXIII), a fost invitată în Vatican de către Paul VI. Vizitând Ierusalimul în 1964, Paul VI a ţinut să-l îmbrăţişeze pe Patriarhul Athenagoras I, mason de gradul 33, şi amândoi au anulat excomunicarea reciprocă din 1054. La 19 Mai 1964, Paul VI a înfiinţat Secretariatul pentru Necreştini, deschizând larg porţile păgânismului. La 13 Noiembrie 1964, i-a dat călugărului budist U'thant, secretarul general al Naţiunilor Unite, tiara papală, inelul şi crucea ca să "ajute săracii." La 23 Martie 1966 i-a dăruit arhiepiscopului anglican din Canterbury noul său inel papal. La 3 Iunie 1971 a primit în audienţă publică la Vatican loja masonică exclusiv iudaică B'nai B'rith (pp. 86-90). La 18 Aprilie 1983, succesorul său (după scurtul intermediu al papei Ioan Paul I) a primit în audienţă publică masonii din Comisia Trilaterală, cărora le-a ţinut o cuvântare despre dezvoltare, condiţii culturale şi spirituale, opresiune, exploatare, şi degradare, dar n'a pomenit nici o singură dată de Hristos. La 22 Martie 1984 i-a primit pe reprezentanţii lojei masonice B'nai B'rith, cărora le-a vorbit despre foamete, sărăcie, discriminare, despre epoca mesianică în ambele religii, iudaică şi creştină, ferindu-se să pomenească de Isus Hristos. In 1983, în noul Cod de Lege Canonică, canonul 2335 care interzicea catolicilor să fie masoni, a fost înlocuit cu canonul 1374, care interzice catolicilor doar să "comploteze împotriva bisericii" (pp. 91-94). Dar cu noua definiţie a "libertăţii religioase" şi-a "ecumenismului", oricât rău ai face bisericii şi oricât de total ai distruge creştinismul, nu te faci nicicum vinovat de "complot împotriva bisericii ...

Abatele Le Roux conchide: "Ioan Paul II cu siguranţă nu este mason" şi citează apoi un document secret al lojei masonice Alta Vendita publicat din ordinul papei Grigore XVI, care explică că nu este în vederile masoneriei să instaleze un mason în Sfântul Scaun, ci să fasoneze minţile tinerilor clerici în aşa fel încât papa care se va ridica dintre ei să aibă creierul spălat şi să le execute ordinele (p. 97).

Papa Ioan Paul II practică "ecumenismul" stil Vatican II şi-l adaugă pe Martin Luther la

catechismul catholic, între Sf. Caterina din Siena şi Sf. Ignaţiu de Loyola. Acesta este Martin Luther, iniţiatorul Reformei, călugărul augustin care era dus mort de beat la culcare de către servitorul său, care după o astfel de beţie a fost găsit spânzurat de capul patului (fapt muşamalizat de prinţesa de Eisleben), care a avut 3 soţii într'un timp şi s'a însurat apoi cu a patra, o călugăriţă ce fugise din mănăstire ascunsă într'un butoi de bere, care scrie că "sunt aici, leneş şi beat, de dimineaţa până seara... ca să-l înşel pe diavol, care mă chinuie." Dacă viaţa lui Martin Luther n'a fost a unui sfânt ci mai degrabă a unui călugăr stricat, teologia lui se bazează pe negarea doctrinei păcatului originar şi pe negarea capacităţii omului de a participa la salvarea sufletului său; căci după Martin Luther, tot ce face omul e păcătos; o faptă bună perfectă e doar un păcat mai mic. Dar principala lui preocupare a fost distrugerea slujbei religioase, căci dacă se pierde semnificaţia slujbei se prăbuşeşte doctrina, scrie el. La 11 Decembrie 1983, Papa Ioan Paul II s'a dus la o biserică protestantă să celebreze ziua de naştere a lui Martin Luther şi-a ţinut un discurs care tinde să anuleze excomunicarea acestuia, veche de patru secole. Ecumenismul papei s'a manifestat şi la Taizé, unde o mică comunitate de călugări protestanţi practică o dublă identitate: sunt în acelaşi timp catolici şi protestanţi, dar doctrina lor e de fapt protestantă (pp. 103-107).

Acelaşi ecumenism apare în legătură cu anglicanismul; papa deplânge distanţa dintre acesta şi catolicism (de parcă nu Henry VIII s'ar fi despărţit de biserica catolică, ci biserica de el). La Manila, discursul papei a conţinut după expresia de regret că există o distanţă între catolicism şi anglicanism, propoziţia: "sincer vorbind noi suntem de vină pentru asta". La 29 Mai 1982 papa s'a dus să oficieze la Canterbury, alături de primatul anglican, în faţa unui altar pe care erau înşirate fotografiile martirilor zilelor noastre: Maximilian Kolbe, Dietrich Bonhoeffer, Janani Luwum, Maria Skobtsova, Martin Luther King şi Oscar Romero. La 11 Decembrie 1983 s'a dus să se roage într'un templu luteran din Roma. La 12 Iunie 1984 s'a dus la Consiliul Mondial al Bisericilor la Geneva. Şi slujba catolică milenară a fost înlocuită cu o slujbă modernistă copiată

după modelul luteran, în care nu mai participă prezenţa reală a lui Hristos, unde pâinea şi vinul nu mai sunt trupul şi sângele Domnului, şi pot fi manipulate ca orice alte alimente, unde ofertoriul a fost înlocuit cu o rugăciune iudaică din Cabala, şi unde oficiază şi laicii (pp. 106-120).

Aceeaşi dorinţă de împăcare cu orice preţ o manifestă şi faţă de biserica ortodoxă. După ce în 1965 s'au ridicat anatemele reciproce, în 1981, după întâlniri repetate, cu ocazia aniversării a 1600 de ani de la cel de-al doilea Consiliu din Constantinopol, mitropolitul Damaskinos a fost invitat să predice în basilica Sf. Petru din Roma în ajunul Rusaliilor. Mihael Evdokimov, delegat al bisericilor ortodoxe din Franţa, remarcă cum papa şi alţi prelaţi au început să recite Crezul fără *filioque* ca să nu-i supere pe ortodocşi; *filioque* (Spiritul Sfânt izvorăşte de la Tatăl şi de la Fiu) face parte din doctrina fundamentală a catolicismului (pp. 121-124).

In 1986, întrebat ce crede despre noul papă Ioan Paul II, rabinul şef al Romei Elio Toaff a răspuns printr'o anecdotă despre un preot catolic care, rugat să boteze o fetiţă crescută de o pereche de creştini care-o îndrăgiseră după deportarea şi moartea părinţilor ei, n'a botezat-o ci i-a îndemnat să caute mai degrabă în continuare rudele fetiţei şi să le-o dea lor, pentru ca fetiţa să rămână evreică şi să nu fie crescută în creştinism. Acel preot, zice rabinul Toaff, a fost Karol Wojtyla, noul papă.

Anecdota ilustrează foarte bine atitudinea şi acţiunile Papei Ioan Paul II. In 1980, le-a spus reprezentanţilor comunităţii evreieşti din Mainz, pe când vizita Germania: "Cine-l întâlneşte pe Hristos întâlneşte iudaismul ... Evreii şi creştinii, toţi sunt fiii lui Abraham ... Mă rog alături de voi pentru o abundenţă de şalom în favoarea tuturor fraţilor voştri de naţionalitate şi credinţă şi şi pentru pământ, pe care toţi îl venerează". In Februarie 1981, într'o după amiază de Duminică, Papa s'a întâlnit cu rabinul şef al Romei Elio Toaff, cu care ocazie şi-a depănat memoriile despre legăturile lui cu comunitatea evreiască din Cracovia. La 6 Martie 1982 a primit delegaţia Conferinţei Episcopale însărcinate cu studiul relaţiilor cu iudaismul, cu care ocazie a declarat că

creştinii sunt atunci pe drumul cel drept când "cu respect şi perseverenţă caută să-şi regăsească fraţii în jurul moştenirii comune atât de bogată pentru noi toţi." Ceeace i-a îndepărtat pe aceşti fraţi unii de alţii, zice Papa, au fost "neînţelegeri, erori, chiar ofense"; nici un cuvânt despre Isus Hristos; erorile au fost toate de partea creştinilor, s'ar părea, începând cu erorile din Noul Testament. Rabinul şef al Franţei, René Samuel, şi predecesorul său, Jacob Kaplan, şi-au exprimat imediat satisfacţia. La 25 Ianuarie 1983, dioceza din Roma (dioceza Papei) a emis directive de conduită care prescriu catolicilor să recunoască felul în care se autodefinesc evreii ca religie şi ca rasă; să evite expresii care i-ar putea supăra pe evrei, mai ales în săptămâna patimilor; să studieze şi să cunoască mai bine credinţa şi tradiţiile iudaice; să se familiarizeze cu ritualurile iudaice la sinagogă şi acasă. Presa iudaică a numit aceste directive "un document istoric." La 24 Iunie 1984, Comisia Pontificală pentru Relaţiile cu Iudaismul a proclamat că "evreii şi creştinii trebuie să vadă responsabilitatea lor în pregătirea venirii lui Mesia" (pp. 127-132). **Cum adică, Isus Hristos nu e Mesia?**

La 15 Februarie 1985, Papa a primit o delegaţie a Comitetului Evreiesc American; la 13 Aprilie 1986, a ţinut un discurs la sinagoga din Roma, în care a declarat că "biserica deplânge ura, persecuţiile şi toate manifestaţiile de antisemitism care-au fost îndreptate împotriva evreilor în orice epocă şi din partea oricui." Deci dacă a existat distanţă între evrei şi creştini vina a fost exclusiv a creştinilor care sunt nişte antisemiţi mai ales atunci când citesc din Evanghelii. "In primul rând, biserica lui Hristos examinând propriul ei mister, şi-a descoperit legătura cu iudaismul. ... In al doilea rând ... evreilor nu le poate fi atribuită o vină ancestrală ori colectivă pentru ce-a avut loc când cu patimile lui Hristos ...", a continuat Papa. Aceasta nu a fost prima vizită a Papei la o sinagogă; cardinalul Wojtyla vizitase o sinagogă din Cracovia. Când evreii din Franţa au protestat împotriva faptului că în apropierea Auschwitz-ului urma să se zidească o mănăstire de carmelite, profanându-se astfel memoria Auschwitz-ului, după negocieri îndelungate, carmelitele au fost mutate de-acolo (pp. 132-138).

In primele luni ale pontificatului său, vizitând Turcia în 1979, Papa s'a adresat "descendenţilor spirituali ai lui Abraham, creştini, musulmani şi evrei," amintindu-le de "fraternitate şi libertate." în Februarie 1981, vizitând Filipinele, le-a spus musulmanilor de acolo: "fraţii şi surorile voastre creştine au nevoie de voi şi de dragostea voastră." In Mai 1985, vizitând Belgia, a spus că atât creştinii cât şi musulmanii slujesc aceluiaşi Dumnezeu cu ajutorul "cărţilor noastre sfinte respective," prefăcându-se că nu ştie că într'una din "cărţile noastre sfinte respective," şi anume în Koran, Articolul 1 scrie că "Sunt 11 lucruri impure: urina, excrementele, sperma, oasele, sângele, câinele, porcul, bărbatul şi femeia care nu sunt musulmani, şi treimea (Tatăl, Fiul şi Spiritul Sfânt)", şi Articolul 2 scrie că "Cel care crede în treime e impur exact ca urina şi fecalele." In August 1985, într'o vizită în Maroc, Papa a subliniat din nou credinţa care, zice el, e comună a creştinilor şi musulmanilor. Eforturile lui au fost încununate de succes. Bisericile se închid în Europa fostă creştină, în care se deschid noi moschei. La 20 Iunie 1980, s'a deschis o moschee în Lille în fosta capelă a dominicanilor. In 1981 s'a deschis o moschee în biserica veche de secole din Mureaux. La 7 Decembrie 1982, s'a deschis o nouă moschee în Sarcelles. La 11 Decembrie 1984, s'a început construirea moscheii din Roma. In 1986, a început zidirea moscheii din Lyon. La 7 Mai 1987, s'a cumpărat o clădire pentru a o transforma în moschee în Béthancourt (pp. 138-144).

Religiile şi păgânismul asiatic se bucură de aceeaşi bunăvoinţă din partea Papei Ioan Paul II, începând cu laudele aduse shintoismului şi budismului, ai căror reprezentanţi au fost primiţi de Papă la nunţiatura din Tokyo în 1981; continuând cu laudele aduse libertăţii religioase şi religiilor care adoră natura în timpul vizitei la Bangkok, cu care ocazie patriarhul budist l-a primit pe Papă fără să se ridice de pe scaun, iar Papa s'a înclinat în faţa lui; şi culminând cu vizita în India, unde Papa s'a descălţat ca să depună o coroană de flori în faţa monumentului lui Mahatma Gandhi şi-a declarat că "omul este rădăcina pe care trebuie s'o cultive Biserica Catolică pentru a

rămâne fidelă sie însăşi", şi că "hinduşii, sikhii, budiştii, jainiştii, parsii şi creştinii se unesc în proclamarea adevărului despre om, mai ales în apărarea drepturilor umane şi'n eliminarea foametei, sărăciei, ignoranţei, persecuţiilor." Inlocuirea lui Dumnezeu cu drepturile omului în religia creştină n'a fost apreciată de credincioşii religiilor asiatice, al căror Front pentru Protejarea Budismului a acuzat preoţii catolici că "imită ceremoniile budiste cu scopul de a înşela, pentru ca astfel să absoarbă cultura Tailandei în creştinism sub pretextul aclimatizării culturalismului." In Europa însă, acţiunile Papei au un efect magistral. La Vincennes s'a inaugurat un templu tibetan în 1985, unde au fost făcuţi lama 10 francezi, în timp ce alţi 14 aşteptau să fie făcuţi lama; în Franţa se estimau circa 30 de centre de religie tibetană la acea dată. In Iulie 1987, ziarul local descrie modul de viaţă a lama-ilor tibetani veniţi de la o mănăstire de lângă Darjeeling în India şi stabiliţi în Franţa. Unul dintre ei a deschis în acel an la Plaigne, Templul celor 1000 de Buda, cel mai important templu tibetan monastic la acea dată din Franţa; deschiderea s'a oficiat în prezenţa a aproape 2.000 de persoane, şi unele din cele 1.000 de statui ale lui Buda au 7 metri înălţime (pp. 144-151). Călugării ăştia care se întreţin din donaţii caritabile s'ar părea că au avut de unde plăti sumele mari de bani cerute de transportul şi instalarea a 1.000 de statui, dintre care unele de 7 metri. Pe ce teren a fost deschis templul lor? Cui îi aparţine, cine l-a plătit, şi cu ce scop?

La câteva ore după încheierea consiliului Vatican II, Monsignorul Wojtyla, episcopul Cracoviei, a declarat că în slujba religioasă catolică "totul va fi schimbat ca să fie de acord cu tradiţia locală: cuvintele, gesturile, culorile, vestmintele, cânturile, arhitectura, decorul. Problema reformei liturghiei este enormă şi **e greu de prevăzut cum va sfârşi.**" Fructele demolării liturghiei catolice şi înlocuirii ei cu ritualurile locale păgâne ale diverselor triburi şi populaţii se văd însă clar. La 8 Mai 1980 Papa a consacrat 8 episcopi la Kinşasa în Zair în faţa unui milion de oameni, într'o slujbă la care preoţii se legănau ca'ntr'un dans în timp ce mulţimea cânta "gloria", după care s'a cântat în swahili, lingala

şi kikongo, cu acompaniament de tam-tam, acordeoane şi ghitare. Apoi, la o slujbă oficiată de Papă în Nairobi, ofertoriul a fost de fapt un ritual african în care triburile din Kenia au insistat să procedeze ca în riturile africane păgâne, aducând coşuri cu fructe, o oaie care behăia, obiecte de artizanat local. Papa şi-a pus pe cap o podoapă capilară masai, de 40 de centimetri înălţime, ornată cu pene, şi pe umeri o mantie masai. La 22 Iunie 1980, Papa a beatificat 5 misionari americani, şi slujba a conţinut reprezentanţi ai pieilor roşii cu îmbrăcăminte tradiţională iroqois şi cherokee, şi din Guatemala, aducând la altar pipe, pături, flaute şi ornamentele cu pene specifice şefilor indieni piei roşii. In Februarie 1982, ultima liturghie a Papei în Africa a constat din cântece africane şi dansuri, asemănătoare cu cele pe care le executau africanii când ucideau sclavii în ritualurile lor păgâne. Două luni mai târziu, Comitetul Liturgic Naţional al Episcopatului din Volta Superioară a prescris ritualul liturgic în care sunt incluse "bătăi puternice din palme care punctuează ritmul anumitor cânturi; ţipete ascuţite ale femeilor; tam-tam-ul să anunţe şi să intervină după fiecare propoziţie citită din Evanghelie; tam-tam-ul să se bată tot timpul la înălţare; de Vinerea Mare un grup de dansatori bărbaţi şi femei să salute crucea." In Mai 1984, Papa a celebrat o slijbă în Papua-Noua Guinee, în timpul căreia 250 de dansatori, bărbaţi şi femei, goi de la brâu în sus, purtând fuste galbene din fibre de palmier şi pe cap ornamente din pene multicolore, cu faţa vopsită în galben, negru şi portocaliu cu excepţia unui singur ochi, au dansat şi-au bătut tobele. In Septembrie 1984 Papa a instalat 8 diaconi în Canada, cu care ocazie a oficiat o liturghie în cursul căreia s'au ars plante rituale mirositoare în cinstea marelui spirit Ke-Jem-Manito, apoi Papei i s'a dat o pană muiată în sânge; în omilia la această slujbă Papa a spus că "Hristos, prin membrii trupului său, este El însuşi o piele roşie". In August 1985, Papa a oficiat la Yaoundé în Camerun o slujbă în decursul căreia sute de femei au cântat în Ewondo şi-au dansat; la fel în Garoua, mai târziu, unde dansatorii au descris în dansul lor tribal acţiuni legate de creşterea vitelor şi-au bătut cu bâtele prin aier. In Togo, spune Papa, "m'am rugat pentru prima

dată împreună cu cei ce cred în animism." De fapt, în Togo Papa a participat pentru prima dată la un ritual păgân care nu mai era ascuns sub pretextul liturghiei; pentru prima dată, Papa a oficiat un ritual păgân într'o pădure, alături de vrăjitori. Ziarul *l'Osservatore Romano* descrie cum a sosit Papa în pădure, cum un vrăjitor a început să invoce puterea apei şi spiritele morţilor, şi cum Papei i s'a dat apă şi făină cu care a executat ritualul invocaţiei spiritelor morţilor, împrăştiindu-le pe pământ în toate direcţiile, după ce s'a înclinat. In Februarie 1986, Papa a celebrat o liturghie la New Delhi în faţa a 18.000 de spectatori în cursul căreia 300 de fete indiene au dansat şi executat muzică indiană. La Ranchi în Bihar a ţinut o slujbă în faţa a 400.000 de catolici care fuseseră convertiţi în majoritatea lor de la animism, dar în slujba sa Papa a readus ritualuri animiste; fete cu pene de păun pe cap îi aruncau petale de flori sub picioare ca să-l purifice, şi Papa şi-a vârât picioarele in coşuri de flori în sunetul tobelor pentru purificare, înainte de a se apropia de altar. La Madras, Papei i s'a pus pe umeri un şal verde şi auriu şi i s'a cântat un imn vedic politeist din secolul 12 î. Chr., apoi a fost însemnat pe frunte cu cenuşă sfântă Vibhuti. Cu trei zile înainte, la 2 Februarie 1986, Papa primise pe frunte semnul roşu al adoratorilor lui Vişnu (pp. 151-156).

Toate aceste ritualuri păgâne le-a executat Papa Ioan Paul II pe alte continente; şi-a încununat opera aducându-le la Assissi, în biserica Sfântului Francisc. Incercarea de a le aduce acolo sub forma unui congres al tuturor religiilor s'a vânturat încă din 1893, la Chicago, şi din 1900, la Paris; proponenţii unui astfel de congres proiectau o nouă biserică catolică care "se bazează pe idea unuei uniuni morale a tuturor religiilor, adică, a unei zone care să nu-i aparţină nici uneia în special ci tuturora; căci aceasta este definiţia masoneriei: 'francmasoneria este morala universală care convine locuitorilor tuturor climatelor, oamenilor tuturor credinţelor ... Este o religie universală, profesată de loja Grand-Orient încă pe la mijlocul secolului 19, care include toate religiile globului", zice J. Ploncard d'Assac (p. 162). La 27 Octombrie 1986, Papa Ioan Paul II a realizat acest proiect primind

în basilica Sfântului Francisc din Assissi reprezentanţii tuturor marilor religii ale globului, care după cuvântul de bun venit al Papei s'au grupat în diferite locuri desemnate lor ca să se roage conform ritualurilor lor specifice. Locul desemnat lui Dalai-Lama a fost altarul central pe care Dalai-Lama a instalat o statuie a lui Buda. Episcopii catolici au văzut statuia lui Buda pe altar şi n'au zis nimic; s'au revoltat unii protestanţi. Un an mai târziu, evenimentele de la Assissi s'au repetat la Roma, în biserica Sfintei Maria din Trastevere, spre bucuria masonilor care n'au ezitat să-şi publice victoria în *Hiram*, publicaţia lojei Grand Orient, în Aprilie 1987. Masonul F.M. Marsaudon scria: "In zilele noastre, fratele [mason] Roosevelt a adus tuturor oamenilor posibilitatea de a-l adora pe Dumnezeu, urmându-şi principiile şi convingerile proprii'. Asta e toleranţă, şi ecumenism. Noi masonii tradiţionali ne permitem să parafrazăm şi să traducem această expresie a unui om de stat celebru şi s'o adoptăm la circumstanţe: catolici, ortodocşi, protestanţi, israeliţi, musulmani, hinduşi, budişti, liber cugetători, liber practicanţi, pentru noi astea sunt doar porecle; francmasoneria este numele întregii familii" (pp. 160-166).

Rezultatul acţiunilor Papei Ioan Paul II este spectaculos. In 1987, doar 56 % din francezii catolici mai credeau că Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu (p. 175). Dar Papa n'a făcut ce-a făcut fără un scop; şi scopul este cel al Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU).

Abatele Leroux explică succint (citând cartea lui J. Bordiot, *Une maine cachée dirige*) că scopul acestei organizaţii este "să suprime forţele armate naţionale, înlocuindu-le cu o singură armată de menţinere a păcii a Naţiunilor Unite," proiect elaborat de vârfurile finanţelor internaţionale, în special de Council of Foreign Relation (CFR) din America. Această organizaţie "sprijină comunismul sovietic în vederea distrugerii tuturor regimurilor şi tuturor structurilor sociale existente, ceeace este o treaptă preliminară necesară în stabilirea unui Guvern Mondial Unic." In Octombrie 1979, Papa Ioan Paul II a vorbit la ONU despre "nobilul scop al Naţiunilor Unite, viaţa comunală a oamenilor şi a naţiunilor...", şi n'a amintit niciodată despre războaiele de

invazie sovietică. "Sper că Organizaţia Naţiunilor Unite va rămâne totdeauna supremul tribunal al păcii şi dreptăţii; adevărata inimă a libertăţii popoarelor şi oamenilor în speranţa lor pentru un viitor mai luminos ..." Nici un cuvânt despre Isus Hristos în aceste cuvântări ţinute în stil realist-socialist de către vicarul lui Hristos pe pământ, (pp. 181-183).

După alegerile din Spania din 1982, Papa a aplaudat victoria socialismului acolo, allindu-se cu socialiştii şi nu cu oponenţii lor creştini; s'a întâlnit cu Felipe Gonzalez, secretarul general al Partidului Socialist, care i-a strâns mâna tovărăşeşte şi s'a declarat mulţumit de discursul Papei. După aceea s'au legalizat avorturile, şi Spania s'a scufundat şi ea în cultura stupefiantelor şi-a promiscuităţii. In Italia, Leonardo Boff, teologul liberal, s'a arătat mulţumit de "absenţa ... oricărei critici la adresa teologiei liberării şi oricărei referiri la marxism şi socialism" din verdictul Vaticanului cu privire la el. Vizitând Polonia în 1979, povaţa Papei a fost continuarea dialogului neîntrerupt cu Uniunea Sovietică. "Vizita lui Ioan Paul II le-a fost de folos mai ales guvernanţilor comunişti," remarcă presa. Agenţia Tass sublinia la 13 Iunie despre vizita Papei în Polonia admiraţia acestuia pentru realizările Partidului Comunist Polonez, "credincios ideologiei marxist-leniniste." Negocierile deschise cu Uniunea Sovietică Papa le-a iniţiat la 25 Februarie 1979, primindu-l în audienţă pe Gromâko, ministrul afacerilor externe sovietic. Iar creştinilor din China comunistă, care sufereau persecuţii, cele mai groaznice torturi, şi moartea la mâna călăilor lui Mao, Papa le recomandă să fie "cetăţeni buni şi loiali" care-şi "respectă obligaţiile faţă de naţiune;" şi s'a ferit să critice "biserica patriotică", care se declarase despărţită de Roma şi afiliată statului comunist. Satisfacţia Beijing-ului a fost exprimată prin eliberarea din închisoare a Monsignorului Tang, închis timp de 22 de ani pentrucă era afiliat Romei. Dar "biserica patriotică" s'a ofensat când Papa l-a numit pe Monsignorul Tang arhiepiscop de Canton, şi-a declarat că nu Papa numeşte episcopii; şi Papa n'a încetat de atunci încoace să-şi exprime dorinţa de a-şi îmbunătăţi relaţiile cu această biserică. In acest scop l-a degradat pe nunţiul din Taiwan,

făcându-l doar *chargé d'affaires*; la celebrarea slujbei pentru creştinii din China n'a invitat corpul diplomatic, ca să nu poată veni ambasadorul Taiwan-ului; în 1984 i-a primit pe membrii conferinţei episcopale din Taiwan spunându-le că "chinezii sunt cel mai numeros popor de pe pământ" şi au devenit "o mare realitate unificată" (?!). Această ultimă expresie a plăcut mult Chinei comuniste. Până în 1983, episcopii eliminaţi din China comunistă de către Mao figurau pe listele Vaticanului ca "exilaţi" din diocezele lor. Din 1984 încoace, aceşti 21 episcopi apar cu descrierea "emiritus", adică "demisionaţi." Intrebaţi direct, unii din ei au recunoscut că în Mai 1983 Papa le ceruse să-şi dea demisia prin intermediul Cardinalului Rossi (pp. 184-194).

Dar despre preoţii comunişti care aţâţă la revoluţie bolşevică, asasinate şi tortură în America Latină, ce are de spus Papa? Pe Monsignorul Mendez-Arceo, care-a declarat că "nu există nici o diferenţă între scopurile religiei şi-ale comunismului", şi că 'socialismul este unica soluţie pentru America Latină", întâlnindu-l în Mexic, Papa l-a binecuvântat şi l-a ţinut pe post până la limita de vârstă. In Brazilia, Dom Helder Camara, cunoscut ca "arhiepiscopul roşu" pentru vederile sale bolşevice, a fost alături de Papa Ioan Paul II în Iulie 1980 când acesta a vorbit despre "transformările necesare ale vieţii economice" în cei mai expliciţi termeni ai propagandei marxist-leniniste, spre satisfacţia lui Dom Helder Camara şi stupefacţia ascultătorilor. In El Salvador, Papa a vizitat mormântul Monsignorului Romero, ucis în vărsarea de sânge pe care el a incitat-o. In Haiti, conferinţa episcopilor din 27 Iunie 1986 a publicat o cartă pentru trecerea la un stat democratic ruptă parcă din filele unui manual de marxism şi lăudată de Papă. In Argentina în Aprilie 1987, deşi a declarat că vizita lui e "exclusiv religioasă şi pastorală", Papa s'a întâlnit cu cei care vroiau să răstoarne guvernul lui Pinochet. In 1982 s'a întâlnit cu Yasser Arafat şi în discursul lui pronunţat sub semnul dorinţei pentru pace în Orientul Mijlociu, Papa a vorbit de trilogia masonică, libertate, egalitate, fraternitate. Dar toate laudele pe care le-a adus Papa teroriştilor comunişti nu i-a înduplecat pe aceştia; în ziua sosirii Papei în Guatemala, în

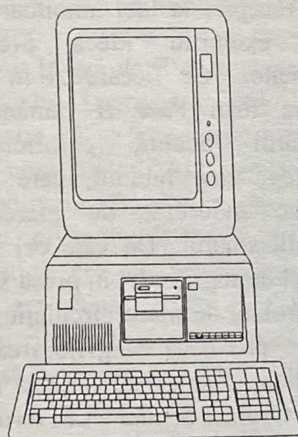
Martie 1983, preşedintele, un catolic renegat, a împuşcat cinci oponenţi politici pentru viaţa cărora Papa intervenise în repetate rânduri. In Nicaragua, preoţii şi credincioşii "bisericii poporului" l-au înfruntat (pp. 195-202). Slujind Noii Ordini Mondiale, Papa a distrus catolicismul.

Dar acum s'ar părea că puterile oculte au decis că nu le mai este util: revista *Time* a început să speculeze deschis şi fără jenă ce se va întâmpla la moartea Papei, care este activ şi în viaţă. La 10 Septembrie 1994, scrie *Time* (26 Decembrie 1994 - 2 Ianuarie 1995, p. 73), papa "mergea şovăielnic şi respira greu, ceeace a dat naştere la zvonuri că ar fi aproape de moarte," şi continuă înşirând candidaţii care i-ar putea lua locul. "Ioan Paul s'a străduit să împartă pălării de cardinal prin întreaga lume. Proporţia de cardinali electori din Africa, Asia şi America Latină a crescut de la 21 % la peste 40 %. Un papă din ţările lumii a treia nu mai este o imposibilitate," scrie *Time*. Astfel sunt Bernardin Gantin, din Benin, sau Lucas Moreira Neves, din Brazilia, sau "fermecătorul şi eficientul" Francis Cardinal Arinze din Nigeria, şeful Consiliului Pontifical pentru Dialogul între Religii. La 9 ani, Cardinalul Arinze "s'a convertit" de la credinţa păgână a tribului Igbo; are 62 de ani, sănătate excelentă, şi, zice *Time*, o reputaţie "aproape legendară" în ţara lui, unde "şi-a încurajat" credincioşii în timpul masacrelor intertribale din Nigeria pe care *Time* le numeşte "războiul civil din 1967". Alt candidat convertit la catolicism este Arhiepiscopul Parisului, Jean-Marie Lustiger, de 68 de ani, fostul Aaron Lustiger, fiul unei familii de evrei polonezi, care "a adoptat catolicismul ca adolescent, ceeace le-a produs părinţilor lui suferinţe teribile," scrie revista; "Papa John Paul are încredere în confidentul său Lustiger." Intrebat despre şansele pe care le are de a deveni papă, Cardinalul Lustiger a negat cu modestie că ar avea vreo şansă, şi-a continuat: "Am visat că Preşedintele Statelor Unite era negru, preşedintele fostei Uniuni Sovietice era un musulman, şi Papa era chinez. Si în visul meu m'am rugat de Dumnezeu să mă lase să mor înainte de ziua aceea. Căci dacă ajungem vreodată să avem un papă chinez ..."

Cum adică, dintr'odată nu mai e bun "multiculturalismul?"

Speculaţiile astea făcute cu voce răsunoătoare în presă sunt un avertisment. In *The European* din 28-31 Ianuarie 1991, la p. 10, a apărut articolul *Why the Pope must let go*, în care rabinul William Wolf îi cere literalmente papei să-şi dea demisia, motivând că fiind bolnav şi necesitând chemoterapie, nu va putea cârmui milioanele de catolici. Ştirile despre starea proastă a sănătăţii papei sunt negate de Vatican dar împrăştiate asiduu în cercurile iudaice, care au controlul absolut asupra mass-mediei de mare circulaţie în occident. Lumea catolică are nevoie de o minte mai tânără, zice rabinul Wolf, căci Papa Ioan Paul II nu este destul de receptiv la idei înnoitoare, ca de exemplu ideea preoţiei femeilor. Cu fiecare zi în care Papa Ioan Paul II rămâne în Sfântul Scaun, catolicismul pierde, zice rabinul, care pare adânc îndurerat de pierderile catolicismului. De câte ori apar astfel de îngrijorări în presa strict controlată de mare circulaţie, cel care provoacă îngrijorarea e terminat. De ce au hotărât şefii Noii Ordini Mondiale să-l termine pe Papa Ioan Paul II? Nu i-a slujit destul de bine? Texe Marrs crede că nu i-a servit în absolut toate - căci se opune la controlul populaţiei prin avort şi prin eutanasie (uciderea celor bătrâni şi grav bolnavi), şi se opune preoţiei femeilor, şi introducerii explicite în catolicism a zeiţei Gea, Muma Pământului, zeiţa supremă a cultului fertilităţii a misterelor masonice. Papa refuză să transforme imaginea Fecioarei Maria într-o astfel de zeiţă. I-a nemulţumit şi cerinţa Vaticanului ca Ierusalimul să rămână un oraş internaţional la care şi creştinii să aibă acces liber; sioniştii doresc să mute capitala Israelului la Ierusalim, ca să poată oficia ritualurile legate tradiţional de acel oraş în conspiraţia lor seculară. Un alt lucru cu care Papa Ioan Paul II a supărat directoratul talmudic internaţional al Noii Ordini Mondiale a fost faptul că a deplâns masacrele şi persecuţiile masive pe care le suferă azi creştinii din Sudan. Predecesorul Papei Ioan Paul II, papa Ioan Paul I, a murit în mod misterior în a 33-a zi a ascensiunii sale la Sfântul Scaun - să nu uităm că 33 e o cifră semnificativă a masoneriei; nu s'a făcut nici o autopsie; şi verdictul a fost că "a murit de inimă", dar cercetători respectaţi raportează că de fapt fusese otrăvit. Cauza

morţii ar putea fi, crede Texe Marrs, faptul că primind de la redactorul Mino Pecorelli o listă cu cel puţin 30 de cardinali masoni care complotau în Curia de la Vatican şi cu alţi membri ai Lojei Negre şi ai altor loji, papa Ioan Paul I s'a hotărât să eradicheze influenţa masoneriei şi-a mafiei din Vatican. "Acest papă **sau succesorul său**," scrie Robert Muller, conducător al religiei Noii Ere, în cartea sa *The New Genesis*, "va apărea la Naţiunile Unite vorbind pentru toate religiile lumii ..." Papa va spune ce cer **zeii** de la legislatorii Naţiunilor Unite, scrie Muller. In publicaţia *Network News* a Centrului Terra al religiei Noii Ere a apărut în Iunie 1990 ştirea că Monsignoriul Alexandrini-Biaggi a spus că Maytreia este Isus Hristos reîntors şi reîncarnat şi aşteaptă doar să fie recunoscut de către papă. Azi masonii controlează total Vaticanul. Mino Pecorelli a fost găsit asasinat în 1981 într'un mod care indică faptul că a fost executat de masoni în stil mafiot. Pe lista de masoni pe care-o dăduse Pecorelli predecesorului Papei Ioan Paul II era şi Roberto Calvi, bancher milanez, legat de arhiepiscopul care era bancherul Vaticanului şi care era căutat de autorităţile italiene când au spart Loja Neagră Propaganda 2 în urma delapidărilor masive şi tâlhăriilor comise de bancherii membri ai acelei loji. Deşi Vaticanul a suferit mari pierderi financiare din cauza acelei loji masonice, Papa Ioan Paul II a refuzat să-l predea pe arhiepiscop autorităţilor (Texe Marrs, *The Last Days of Pope John Paul II*, part II, 1993). Totuşi, Papei i se arată că este un om sfârşit. "Maurul şi-a făcut datoria - maurul poate pleca."

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.